

Nebo tak Bůh miloval Svět,
že syna svého jednorozeného dal,
aby každý,
kdo věří v něho,
nezahynul,
ale měl život věčný. J 3,16

živá! SLOVA

1

1991

ročník XXIII

Vyzývám tě před Bohem, který dává všemu život,
a Kristem Ježíšem, který vydal svědectví svým
dobrým vyznáním před Pontiem Pilátem,
abys bez poskvrny a výtky plnil své poslání
až do příchodu našeho Pána Ježíše Krista.

1Tm 6,13-14

MLČET, NEBO MLUVIT?

Přisloví „mluvit stříbro, mlčet zlato“ je všeobecně známé. Přesto však to obyčejně tak jednoduché a jednoznačné není. Je třeba umět mlčet, ale stále mlčet nelze, jsou situace, kdy je nezbytné promluvit. Chceme-li vědět, kdy máme mluvit a kdy je lépe mlčet, musíme se to učit od Pána Ježíše. I v Jeho životě byly chvíle, kdy mlčel, ale také takové chvíle, kdy mlčet nemohl.

Jako Kristus před veleknězem, před Pilátem i před Herodesem mlčel a při nespravedlivém obvinění neuvedl nic na svou obhajobu. V plné závislosti a důvěře předal svou duši a při tomu, který spravedlivě soudí a je nade vše-

mi (1Pt 2,23). Jak je tomu s námi? Nemáme spoustu řečí, jde-li o naši vlastní čest a zdá-li se nám, že se nám děje křivda?

Když ale velekněz Pána Ježíše zapříšahl a šlo-li o to, aby vydal svědectví božské pravdě, tu mluvil, i když věděl, že bude muset své svědectví zaplatit životem. Tak vydal i před Pilátem, který měl moc vyplést rozsudek smrti, dobré vyznání a ve střetu s pokrytectvím a nepřátelstvím lidí se osvědčil jako jediný pravdivý a věrný svědek (1Tm 6,13; Zj 3,14). Nemlčeli jsme často i za daleko méně závažných okolností?

„Je čas mlčet i čas mluvit“ (Kaz 3,7). „Ovocem svých úst se každý dobře nasýti“ (Př 12,14).

„Člověk má radost, když může dát odpověď, jak je dobré slovo v pravý čas“ (Př 15,23). přel. tp

**A uložil nám, abychom kázali lidu a dosvědčovali,
že je to On, koho Bůh ustanovil za soudce
živých i mrtvých.**

**Jemu všichni proroci vydávají svědectví,
že pro Jeho jméno budou odpuštěny hříchy
každému,**

kdo v Něho věří.

Skutky 10,42-43

ŽIVÁ SLOVA vydávají Křesťanské sbory v ČSFR ve svém vydavatelství, Bořivojova 29, 718 00 Ostrava. — Řídí odpovědný redaktor Ing. Ján Ostrolucký s redakční radou. Adresa redakce: Ostrava 1, Lechowiczova 5, PSČ 701 00, telefon 26 13 46. Administrace: 755 01 Vsetín, Jiráskova 1817/72, telefon 2930. — Vychází šestkrát do roka. Předplatné na celý rok 30. — Kčs. Grafická úprava: Jaroslav Kapec, akad. malíř. — Rozšířuje administrace. — Tisknou Ostravské tiskárny, s. p. Ostrava, provoz Valašské Meziříčí. — Snižený poplatek za dopravu novin povolen Sm RS Ostrava, č. j. 3126/84 ze dne 26. 4. 1984. Dohledací pošta Vsetín 1. Reg. číslo R 5078. Index 47 876.

Ko 4,5 (ek. př.)

Dnešní text nás uvádí do poměru člověka k jeho okolí. Podle kralického překladu Bible tento text zní takto: „Chodtež v moudrosti před těmi, kteří jsou vně, čas vykupujíce!“ Není lhostejné, jaký vztah máme k lidem, kteří jsou vně, kteří nežijí v církvi nebo vůbec nejsou věřící. Vždyť se s nimi stále stýkáme na pracovišti nebo v sousedství, ve škole nebo i ve vlastní rodině. A tady můžeme zaujmout dvojí nesprávný postoj. Jednak postoj jakési povýšenosti a vědomí, že všemu lépe rozumíme, jako bychom byli něco víc, jako bychom byli nějaká lepší jakost než ostatní. Takováto nadřazená arogance, nafoukanost, již si troufáme ostatní mistrovat, posuzovat, předem odmítat a podceňovat, je velmi špatným svědectvím o Kristu. Povýšeností a zákonickou nadřazeností oddadíme lidi víc, než jim budeme schopni vydat svědectví a ovšem kromě toho je osobním sebeklamem. Ve vážných osobních zkouškách můžeme dopadnout hůř, než vydáme svědectví. Jak bylo příležitě řečeno, jsme chatrní žebráci, kteří jen z milosti vědě, kde je chleba.

Ale může být i druhá krajnost a neporozumění našemu poslání. Bývají tu pocity až méněcennosti, v nichž jako bychom se styděli za svou víru a ponechávali si ji jako svoje nejsoukromější potěšení a posilu. Když přijde řeč na tak zvané duchovní věci, raději mlčíme — někdy ze strachu o sebe, jindy ze strachu o druhého, abychom se ho snad nějak nedotkli. Podleháme přílišné úzkostlivosti a přehnanému jemnocitu, místo abychom svěřené světlo nesli dál, stavíme se ráději někam do kouta, aby na ně nemohl fouknout žádný vítr. Radostná štafeta evangelia se u nás zastaví a neběží dál. Apoštol Pavel nám do této situace v překladu kralických bratří říká: „Chodtež v moudrosti před těmi, kteří jsou vně!“ Chodte, procházejte se mezi ostatními jako rovní mezi rovnými, bez pocitu nadřazenosti, ale také bez stydlivé méněcennosti, jako svobodní synové o dcery Boží a pamatujte na to, že se máte osvědčit i před tváří nevěřících. Máme chodit, to znamená jednat moudře.

Moudrost není v biblickém poselství ani chytráctví, ani oslnivá duchaplnost, ani hodré moudrosloví, je to postoj pramenící z úcty ke svatému Bohu. Počátek moudrosti je být se Hospodina, čteme ve 111. žalmu. Pán Ježíš Kristus nám otevřel cestu k takové moudrosti. Jejím znakem je pokora a láska. V takové moudrosti máme jednat ve styku s okolním světem a máme přitom využívat čas, který nám byl svěřen. Jednotlivcům ani celé Církvi není na této zemi dán neomezený čas, nýbrž lhůta Pánem Bohem přesně vymezená, i když my sami ji neznáme. Kdo ví, jak dlouho si ho Pán Bůh tady ještě ponechá. Kdo ví, jak dlouho máme ještě do posledních dnů tohoto věku. Jak využíváme svěřeného času, jak se chováme k lidem kolem sebe? Jak jim svítíme nebo nesvítíme dobrým příkladem, ochotou pomoci a laskavostí? Proto využijme čas nám svěřený. A pak je to konkrétně rozvedeno: vaše slovo ať je vždy laskavé a určité, předně tedy laskavé slovo. Křesťan nemá být morous ani neruda. Jak by se na něm odrážela Boží láska? V jedné knížce se píše o člověku, kterého potkali ráno lidé na ulici, tak se jim hned spravila nálada a celý den jako by nabyl radostnějšího křesťanství. Záleží přece na tom, jak pozdravíme — jestliže jenom něco zabručíme anebo je-li vidět na naší tváři laskavost a z našich slov patrný zájem o toho, koho zdravíme. Někdo vám podá ruku jako chladnou ploutev, jiný vám s velkou upřímností málem rozmáčkne příslušné kostičky. Ani jedno, ani druhé není zrovna

laskavé, ale také jde o slovo určité. Kraličtí zachovávají obrazné rčení z řečtiny: řeč ozdobená solí. Naše slova nemají být dvoják nebo dokonce marná a prázdná. Naše řeč má mít chut, má pomáhat a potěšovat, i když někdy musíme říci věci, které druhá strana zrovna neočekává. Laskavost ještě neznamená, že musíme ke všemu přikyrovat. Především jde o to přivést k vážnému zamýšlení, odkázat k pravdě, ukázat na to, co je naší silou, co nás nese v trápení, co nám dává radost a tímto způsobem zvěstovat evangelium o Pánovi Ježíši Kristu.

Umění je v tom, aby naše řeč byla laskavá a zároveň určitá. Někdy nám připadá, že se to navzájem vylučuje. Budto samou laskavostí nepřiznáváme, kde stojíme, anebo jsme v zájmu určitosti svého vyznání bezohledně a suroví. Možná, že chyba je to — když druhým mluvíme a myslíme přitom na sebe. Dáváme si záležet, abychom byli laskaví nebo určití, abychom především měli na mysl, co ten druhý od nás potřebuje. Však zde čteme ještě jedno vybídnutí: „af víte, jak ke komu promluvit“ — kraličtí říkají — „kterak jednomu každému odpovědět“, af víte, jak ke komu promluvit; pak si mnohý pomyslí — a toto já docela dobře ovládám. Umím promluvit jinak k panu primáři, jinak k vedoucímu autoopravny, jinak k nadřízeným a jinak k podřízeným. Umím promluvit s člověkem silným, který mi může prokázat nějakou službu nebo nás naopak stisknout a jinak mluvím se starým bezmocným důchodcem. K takovým mazanostem nás jistě náš text nevede. Jde právě o to, abychom dovedli rozeznat, kde je třeba potěšit, kde je třeba varovat. K tomu je třeba velké moudrosti a lásky, o niž musíme prosit. A jde také o to, jak máme odpovědět, když se nás někdo ptá na věci víry. Jsme dost pohotoví a trpěliví? A co, když nás někdo přijde požádat o radu v životních těžkostech? Nemáme být příliš překvapeni, bezradní nebo rozpačtí, ale také nesmíme být příliš svrchovaní a domnívat se, že máme na všechno hned recept. Jako bratři a sestry máme všude obstát jako Kristovi lidé. Možná, že naše věrnost se pozná i na tom, jsme-li schopni uznat svou chybu. Nejde nám křečovitě o naši prestiž, jde nám o to, jednat moudře, jednat v moci té Lásky, která se k nám sklonila a která se chce našim prostřednictvím setkat s dalšími lidmi.

Přípr. SI

Mluv pro potřebu toliko, ne pro zdvořilost; a cokoli mluvíš, klad ať jest samá čistá pravda.

Nežádej, aby se s tebou dalo, jakž ty myslíš, protože nevíš, bylo-li by to dobré; než aby, kam tě povede Bůh, tam se také tvá vůle klonila.

Vždycky tím jist bud, že Bůh, cokoli činí, k dobrému svých činí; a protož, cokoli i s tebou činí (obohacuje, ochuzuje, povyšuje, poniжуje, těší, rmoutí) jednostojně tváři bud.

Lidskému o sobě soudu, když se k pochvale vztahuje, nevěř. Neboť jaký jsi v Božích očích, takový budeš souzen. A pamatuj, že před Bohem ani nebesa čistá nejsou, lidem pak ledacos se líbí; a kdyby na věc, tak jakž jest, pohleděti uměli, jináč by našli.

Vokální či instrumentální hudba v domě Božím má vyjadřovat vážnost, posvátnost, ušlechtilou krásu, myšlenkovou hloubku a kvalitu interpretace. Jedině takto může sloužit svému vzeněnému cíli, jímž je plnění Boží vůle v jeho pravé oslavě v misijním úkolu a posvěcení věřících.

Setkávám se však s tím, že se praxe od tohoto ideálu odkládá zejména u řady mladých lidí, kteří — i jako věřící — postrádají hlubší vztah k pravým hudebním hodnotám. (Samozřejmě i hudební projevy starší generace mají své problémy, ale jsou jiného charakteru, způsobené odlišnými okolnostmi jejich života, které se snad nejví tak závažné.)

Mládež přijímá a hudebně produkuje to, čím je denně obklopena, co se jí zcela nekriticky líbí v prostředí světa. Tím je nezdravě zformován její hudební vodus a podobně též deformovány a vytvářeny i jejich ideály v této oblasti. Naše mládež jakoby snad ani již necítila rozdíl mezi hudebou duchovní a světskou a nebyla vázána směrnicemi bázně Boží o svatosti pravého svědeckého úkolu. Řada z nich je, že, snad ani nezná.

Zamýšlim se často nad problematikou současné „duchovní hudby“, nad tvorbou v této oblasti, nad vlastní vhodností toho či onoho soudobého populárního stylu ve výsostném poslání Božího svědeckství — ale též i nad vlastní kvalitou její interpretace! Musím bohužel říci, že tak zvané „RYTMICKÉ PÍSNĚ“, které věřící mládež zpívá v našich sborových místnostech a modlitebňach či na misijních akcích jinde,

nenařazují nikterak na naši bohatou a ušlechtilou tradici svaté, Pánu oddělené a jím požehnané služby duchovními písničkami a hudbou.

Vycházejí kompozičně z AMERICKÝCH ČERNOŠSKÝCH SPIRITUÁLŮ, FRANCOUZSKÝCH „SANSONŮ“ 19. a 20. století, z produkce TANEČNÍ A ZÁBAVNÉ HUDBY, přejímajice prvky JAZZOVÉ a dokonce — čím dál, tím více — ROCKOVÉ „HUDBY“!

Texty písni jsou často jednoduché, mnohy až primitivní, řeč pohřebu — hovorové. Bůh se oslovuje téměř výlučně výrazem „PANE“ (ovšem: „Ne KAŽDÝ, kdo mi říká — Pane, Pane, vejde do nebeského království...“ pozn.). Rytická složka výrazně — až téměř výlučně PŘEVAŽUJE NAD MELODICOU.

Harmonie je též jednoduchá — až primitivní, zpravidla používající jen základní harmonické funkce — spolehlivě se pouze na mechanický stereotyp opakování.

Instrumentace: k doprovodu zpěvu se používají zejména KYTARY, malá nevhodně sestavená skupina nástrojů, VČETNĚ BICÍCH.

Nejčastější typ formy je SÓLO S REFRÉNEM — u některých „písni“ zaznívá — pro kritického posluchače — „nudně dlouhá řada obsahově chudíčkých slok“. Tedy — hlubší kompoziční promyšlenost převážně většina písni zřetelně postrádá. Obecně řečeno — není též napsat nějakou takovouto „duchovní písni“ a zazpívat ji, a zmíněná možnost sebeuplatnění mladého člověka na principu: „snadno a rychle k úspěchu a popularitě vlastního „JÁ“ je takto otevřena dokořán — i, že, v „dile Páně!“? (myslím si ovšem přitom, že právě taková drobnější skladba je v jistém smyslu právě větším kompozičním problémem než větší díla svým rozsahem!) Chápeme radost mladých lidí zejména z možnosti vlastní aktivity a sebeuplatnění, ale ani opravdová hluboká radost ze spasení a Božích darů neopravňuje k tvorbě a interpretacím na veřejnosti při nesplňování příslušných kriterií pro hudbu,

oddělenou pro Pána a moc Jeho svatého Duchal!

Interpretační kvalita uvedeného typu písni zjevně světského a tělesného původu bývá samozřejmě různá. Někdy je až zarážející, že mnozí amatérští zpíváci jakoby vůbec nepostrádali nejzákladnější HUDEBNÍ TEORETICKÉ VĚDOMOSTI, o umělecké hodnotě jejich projevu nemluvě. Někteří se spokojí pouze s několika akordy na kytaru — to ještě v nevalné kvalitě, prozrazujíce naprostý nedostatek chuti a vůle se poctivě hudebně vzdělávat!

Lze mnichy i těžko hovořit o DYNAMICE, která se často řeší stereotypním, sluch i nervovou soustavou škodlivě narušujícím hlkem, probíhajícím v jedné síle a celkové výrazové stránce projevu s velmi problematickou srozumitelností pěvecké výslovnosti. **Protože rozhodující hudební služba je SLOVEM BOŽÍM, není myslitelné, aby provořadou úlohu měla zaujmout HUDA sama a ZPEV místo „slova života“** — a podle toho zaujímala podstatnou část či pouze jen okraj celé produkce zvěst evangelia vymezeného času! **DUCH BOŽÍHO SLOVA musí být v souladu s DUCHEM PÍSNĚ A JEJÍ INTERPRETACE** — a ne se světem, jeho objednávkou a poptávkou!

Z tohoto malého základního rozboru vyplývá, že typ tzv. „RYTMICKÝCH PÍSNÍ“ je pro opravdovou hlubokou zbožnost věřícího člověka a jeho svědecký úkol podle Božího vedení a ne lidské tělesné horlivosti a euforie — NEVHODNÝ, jak svým světským a tělesným původem, tak kompozičním stylem.

Uvedené písni nikterak nebudi ducha k modlitbě, naopak jsou jimi věřící lidé strháváni k „milování světa a těch věcí, které na světě jsou“ [1] 2, 14—20]!

Hudba není hodnotově nestranná svým charakterem. Rytmické písni, kteří mládež převážně ráda zpívá, odporují jejich přirozenému naturelu, což je třeba pochopit. Ale nezdají se mít ani správnou cestou, jak získat mladé lidi — a lidi vůbec pro opravdovou víru v Boha, kde platí pouze JEDNA CESTA — PRAVDA — ŽIVOT a moc jeho DUCHA a ne naše „evangelizační

taktika“. Snad jsou ony „rytmické písni“ vhodné pro povzbuzení a určitou počáteční fázi probuzení zájmu o duchovní hodnoty, ovšem provozované MI-MO OBVYKLE PROSTŘEDÍ, posvěcené přítomnosti našeho Pána a modlitebným duchem věřících.

Mladý člověk by měl především růst v duchovní oblasti („bázeň Boží je počátkem moudrosti“), což by se mělo projevit odpovídajícím způsobem v jeho jednání a konání (což samozřejmě zahrnuje i jeho hudební projev), jinak hrozí nebezpečí, že se celá zbožnosť omezí na jakési dočasné citové emoce, odkázané na rytmické písni a jejich nepostradatelnost. Jaký je tedy požadavek: Učí nás mládež anebo mládež potřebuje správné výuky a vedení? Učí nás Pán Ježíš Kristus svým Duchem a pomáhá nám On ve vsem — nebo my učíme a poučujeme Jej — a „pomáhame Jemu v Božím díle svou nepostradatelností“?

Každý, kdo přijde do místnosti, posvěcené přítomnosti našeho Pána a modlitbami — by měl být zasažen skutečnou nadzemskou hodnotou živého Božího slova a přítomnosti Ducha svatého v našem vzájemném obecenství — a to i v hudbě a zpěvu. Nikdy ne v hudebním podávání toho, co slyší lidé denně kolem sebe a vnímají z vlivu zejména světu poplatních relací SDĚLOVACÍCH PROSTŘEDKŮ! Tohoto ducha světa nelze zastřít, tím méně vypudit z lidského vědomí nižádným tzv. „duchovním textem“. K šíření slov věčného života Spasitelova a hlubokých myšlenek tajemství víry a osobních zkušeností s Bohem by měla zaznítat hudba, navazující na vskutku bohaté umělecké muzikální textové bohatství, vyjadřující a zdůrazňující tradici a lehkovázně neexperimentovat tam, kde v bázni Boží očekáváme přítomnost našeho Pána!

Co se týká používání hudebních nástrojů ve shromáždění Božích dítek, není podle mého názoru problém v tom, na jaký nástroj se hraje, (i když samozřejmě nezastupitelně mají nástroje jako např. varhany — které svým velebným či jasmavým zvukem nejlépe pomáhají naši mysl povznášet k Bo-

hu), ale je třeba bedlivě dbát na to: pomocí dostatečně silných a ochotných rukou blízkého člověka.

Ne, nechci se rozepisovat o křesťanské povinnosti vzájemně si pomáhat, ani o tom, že máme nést břemena druhých. Při pohledu na to zubožené tělo čtyřicetiletého muže, jehož vrstevníci byli v rozkvetu tělesných sil, jsem si uvědomil to, co běžně přehlédneme: Rozdíl mezi normálně fungujícími končetinami, kterých denně užíváme k pohybu nebo práci, aniž bychom tomu věnovali zvláštní pozornost, a končetinami, jejichž svaly odumírají z nečinnosti. To to si sami snad uvědomíme až tehdy, když osobně prožijeme něco podobného nebo jsme bezprostředně vtaženi do situace, která se nás dotýká. Po dlouhé nemoci poznáváme, jak oblížný je pohyb na zesláblých nohou, které mnoho týdnů odvyskaly chůzi. Ano, taková je nekompromisní zákonitost: Nepracující ruce ztrácejí po čase svou zručnost, líný mozek začne „děravě“.

Příklady z praktického života varovně ilustrují ten to, co platí v oblasti duchovní. Zakopaná nepoužívaná hnízda neprináší svému majiteli zisk, ale naopak majitel o ni přichází. Nepotvrďili jsme si již mnohokrát, že příležitost k vydání svědec se zpravidla znova neopakuje. Kde není odvaha vydat svědec hned při prvním setkání, tam se obvykle nedostaví odvaha ani při setkání druhém nebo třetím. Protrhaný čas se už nikdy nevrátí zpět. Zanedbávání práce na Boží viniči vedle k vypěstování neodpovědnosti, která utlumuje duševní i tělesný potenciál. Důsledkem je duchovní pokles. Znám bratra, který byl před několika roky vynikajícím učitelem s výbornou znalostí Božího slova a dokonalou výjádřovací schopností. Léta „pohodlného života“ v denominaci s kazatelským systémem ho poznámenala do té míry, že dnes jen s velkými obtížemi povstane k veřejné modlitbě. To je varujići.

Naštěstí však z praxe známe i opačné případy. Kde je upřímná touha sloužit i bez zdánlivé velkého obdarování, tam se Pán přiznává a přidává právě těch hřiven, kterých se jeho služebníkům nedostává v plné míře.

hk

HOSPODAŘENÍ S HŘIVNAMI

Před lety jsem navštěvoval rodinu, ve které opatrovali invalidního syna. Vše se zde točilo okolo ochrnutého muže středního věku. Jinak tomu ani nemohlo být, když nepohyblivé tělo tohoto nešťastníka bylo úplně závislé na

ZÁŘENÍ DUCHA ŽIVOTA

Motto: „Způsobem bytí byl roven Bohu, a přece na své rovnosti nelpěl, nýbrž sám sebe zmařil, vzal na sebe způsob služebníka, stal se jedním z lidí. A v podobě člověka se ponížil, v poslušnosti podstoupil i smrt, a to smrt na kříži. Proto ho Bůh povýšil nade vše...“ Fp 2, 6-9

„Kdo chce jít za mnou, zapří sám sebe, vezmi svůj kříž a následuj mne.“ Mt 16,24

Vaše slovo bud „ano, ano — ne, ne“; co je nad to, je ze zlého...“ Mt 5,37

Kdo poneše pochodeň? Tiší v zemi?

Pochodeň světla — zvestování Krista slovy jeho evangelia „pravdy v lásce“ a „lásky v pravdě“ nemůže být nikdy uhašena po celou dobu Boží milosti na tomto světě!

Obecná masová křesťanská organizace jako celek už dálko tuto pochodeň ztratila a nedokázala ji něst. „Caesaropapismus“ — čili sňatek Kristovy nevěsty se světem, provázený selháním ve všech třech pokušeních Pánč, zrazuje duchovní život organismu Kristova těla. Obrovská organizace zesvětačitých mas nedokázala už řešit ani vlastní morální rozklad. Vždyť i ty kdysi duchovně a morálně nejvyspělejší mnišské řády někdy horlivých a asketických **františkánů, dominikánů a augustiánů** nakonec propadly hromadění majetku místo lásky a milosrdenství.

Pochodeň zvednutá zanícenými kazateli Božího slova a představiteli příkladného a mravně čistého života se rozhořela nejvíce ani ne tak v **Betlémské kapli** či na **Kozím Hrádku** nebo na **Krakovci**, ale v Husově **Kostnici** a ve způsobu, jak ho následoval Jeroným Pražský.

Svým ztištěním, pokorou srdce a hlubokou Boží bázni, v nichž obětovali pro svobodu svědomí všechno v konfrontaci s „pravdou bez lásky“ — s duchem kletby a vraždy — zanechali živé svědectví božského života Kristova v jeho nadčasové vznešenosti!

Náš rozbor historických faktů ukázal hlubokou „středověkou temnotu“ a nezralost tehdejší feudální společnosti pro ideál duchovně mravní krásy a lásky plné pravdy Kristovy. Církevní koncily s diplomací věrolomných ziskuchitivých paktů se světskou mocí zcela selhaly. Dospěly pouze k násilné fyzické likvidaci opozice klatbami, hranicemi a vražednými výpravami ve jménu „Kristova kříže“.

Jsou ale alespoň zralí Husovi stoupenci — horliví reformátoři soudobých zlořádů v církvi i ve světě — schopní pochopit pravý smysl Kristova kříže a jeho skutečné duchovní moci? Dokážou alespoň oni jít ve šlépějích Husova odkazu z Kostnice? Je sice pravda, že prostý lid má svou chudobou, ponížením a bezmocností mnohem blíže ke Kristu než privilegované vrstvy duchovenstva, panstva či městských zbohatlíků. Otevírají se sice v plné šíři slovům Písma, ale k čemu povede prakticky jejich radikalismus? Dovedou chudé odložit hořkost z křívdu a utrpěného násilí, zkrotit svůj hněv, vzdát se msty a přirozeného pudu sebezáchovy, který je nutné postavit se proti surovým nepřátelům, ničícím majetky, životy, víru i čest a stanout **bez zbraně v ruce** jako „ovce vedené na zabítí“? Ne sehrají i mezi nimi hmotné a mocenské zájmy osudovou roli? Nebudou ve své obrazoborecké horlivosti ničit vzácné kulturní hodnoty — výsledky poctivé práce zbožných srdcí i rukou?

Nedůslednost v otázce přípustnosti výjimečného používání meče při obraně je zásadně v rozporu s jasným slovem Kristovým. Plyne to z nesporného faktu,

že **Pán sám ve své důsledné poslušnosti vás nebrání** — (a to až do své smrti na kříži za hříšníky, a to ani svým vrahům a trýznitelům) a **zároveň nikomu nedovoluje, aby ho mečem bránil** — (Mt 26,52-56). Husovi žáci na pražské teologické fakultě použití zbraní k obraně nejen povolili, ale dokonce doporučili, anž by stanovili hranici mezi obranou a útokem. (Což není útok nejlepší obranou v lidském chápání relativních „pravd“, vlastních „práv“ a „spravedlnosti“?) **Nelze stavět lidský rozum nad věčné Boží slovo. Nikdo nezruší věčný Boží zákon „setby a žně“ poslušnosti Duchu Kristova a plnosti jeho světla našeho nebeského povolání.**

A tak nakonec „pravda v meči“ jak v Žižkově smrti morem na přibyslavském poli, tak v zradě Kristova ducha v lipanské bratravraždě s nelitostným zabitem bezbranného Prokopa Holého, který sám sice osobně nikdy meč do ruky nevezal, ale řídil meče jiných, žalostně anuluje slavné pásmo historických triumfů českých zbraní a ochromuje obrovskou morální sílu českých lidových mas.

Nastalo období kompromisního husitství pod nikomu již neohrožovaným vedením stavovský a hmotně privilegovaných vrstev. Výsledkem velkého „mečového povuku pro nic“ a ne pro duchovně měmáří obrodu církve a světa je jen příslušenec „ufaté ucho Malchusovo“! Bezzubá kompaktáta v Basileji, kde se nepřemožitelní husitství spokojuje místo důsledných pražských artikulů s pouhým kalichem, návrat starých pořádků se Zikmundem a jeho následovnickými právy na další osud českého království, obratná politika církve se střídavým přesouváním moci na koncily a zpět na papeže s neměnností systému věrolomnosti a zrady a násilí v zájmu **bezpodmínečné poslušnosti církve** ve zjevném rozporu s **poslušností Boha — Duchu Kristova** — to vše zákonitě vedlo ke ztrátě pochodeně přes všechno úsilí velkých lidí velkých kompromisů až k Bílé hoře ..., ale nepředbíše!

- r. 1437 dočasně osíří Zikmundův trůn — po marné snaze kališníků nabídnout trůn bratra polského krále Kazimíra dosedá na trůn po dohodě manžel Zikmundovy dcery Elišky, **Albrecht II. Habsburský**, rakouský vévoda, smutně proslulý pleněním jižní Moravy v dobách křížákých válek.
- r. 1439 Albrecht II. umírá v přípravě tažení proti Turkům. Po jeho smrti se Eliška snaží stůj co stůj zajistit nárok na trůn svému synu **Ladislavu Pohrobkovi** bez ohledu na **interregnum** (bezvládí), do něhož země upadne. To je spojeno s bezohledným zápasem českých pánů o správcovskou moc: slabého **Hynka Ptáčka z Pirkštejna**, úslovného **Oldřicha z Rožemberka** a ziskuchitivého **Menharta z Hradce**.
- r. 1448 se Prahy zmocňuje rozhodný **Jiří z Poděbrad**, stává se zemským hejtmanem a likviduje Menhartovu moc. Dokáže skoncovat s nepořádky v zemi a získat si svou nezíštnou moudrostí všeobecnou oblibu a
- r. 1452 dokonce i „funkci nejvyššího správce království“ jako čestný, spravedlivý a neúplatný muž. Jako syn věrné husitské rodiny Bočků z Kunštátu pomáhá poškozenému Mistru Janovi Rokycanovi — vůdci kališnické (utravkivistické) a stále většinové strany — k největší pražské farnosti v Týně, odkud ho Zikmund vyhnal.
- r. 1453 ve věrných službách nezletilému **Ladislavu Pohrobkovi** pomáhá ke korunovaci za českého krále ve chrámu sv. Víta ve 14 letech a dále nezíštně zastupuje jeho zájmy i přes intriky bigotní katolické výchovy a snahou o Jiříkovo sesazení pro jeho husitství. Jiří spravoval království tak úspěšně, že se to promítlo i do známého přísloví, sdělujícího, že „za krále Holce (holobrádku) byla za groš ovce!“
- r. 1457 rozpolený Ladislav náhle umírá, oběť intrik, bezohledné sobecké šlechty uherských Hunyadovců a rakousko-bavorské šlechty, živící spor o německou korunu s **Friedrichem III.** Chystal se podobně jako jeho otec

Albrecht na válečnou výpravu proti Turkům. Na své smrtelné posteli oceňuje Jiříkovu věrnost a umírá v duchu smlírení a lásky. Zemřel v 19 letech těsně před zamýšlenou svatbou s 15 letou Magdalenou, dcerou francouzského krále Karla VII. z Valois.

r. 1458 je Jiří z Poděbrad na popud purkrabího **Zdeňka ze Sternberka** (pozdějšího úhlavního nepřítele katolického panstva) jednomyslně zvolen za českého krále, a to i bez ohledu na náboženskou příslušnost voličů. Této volby předcházelo dlouhé projednávání návrhu německé strany i francouzských nabídek, provázené záklusními machinacemi cirkevní hierarchie, jejíž asistence (úmyslně sabotovaná) byla při korunovaci nezbytná. V této tísni Jiřímu pomohla přítomnost maďarských biskupů. Jiří v příslaze sliboval zachování **všech práv a privilegií zemských**. Ty však spatřoval samozřejmě v Basileji jasné dohodnutých a dosud nikým nedovolaných kompaktátech — v kalichu. To bylo ovšem nepřijatelné pro pokoncilní papeže v jejich svrchovanosti. Později se kompaktáta stala zákonitě v Jiříkově kralování bezvýchodným břemenem a pro ambiciózního Rokycanu osudovou žní, vyplývající ze setby jeho diplomatického umění.

Z celého neštastného procesu od začátku až do konce, **kompromisu v poslunosti Božího slova a kompromisu ve vyjednávání s duchem lži**, podvodů a vražd se rodi odpovídající žen Husitských rozsévačů. Kdo teď ponese pochodeň? **Kdo a kde** jsou ti tiší v zemi, věrní a poslušní vedení Duchem Pána Ježíše Krista? Ano, jsou připraveni a jejich pochodeň čeká... kk

RADOŠT HOSPODINOVA NECH JE VAŠOU SILOU

(Neh 8,10b)

Izraelský národ sa dostal do babylonského zajatia preto, že opustili Hosподina, svojho Boha a popudzovali Ho k hnevnu, odchádzaním za inými bohmi. Aj v cudzine však bol Hosподin s nimi a po 70 rokoch navrátil ich späť.

Hospodin zobudil ducha Cýra, perského kráľa, ktorý dal vyhlásit: „Hospodin, Boh nebies mi dal všetky kráľovstvá zeme a On mi naložil, aby som Mu postavil dom v Jeruzaleme, ktorý je v Judsku...“ (Ez 1,1-3). Ti, ktorí sa vrátili do Jeruzalema, mnoho dní pracovali na zobreňých muroch, za sfažených podmienok lebo mali mnoho nepriateľov za riekou, ktorí nepriateli stavbe a chceli ju všemožne zastaviť. Preto pracovali zo zbraňou v ruke. V jednej ruke držali zbraň a druhou pracovali. Stavali jeden vedľa druhého a všetci boli v tom jednotní a Hospodin bol s nimi, požehňoval im. Radovali sa z práce svojich rúk a mali zdar. Keď sa čítala Kníha zákona, boli dojati až k pláчу. Boh im dal radosť do srdca. Radovali sa a posielali si dary. Spoločné obecenstvo bolo im drahé.

Aj my dnes, v našej krásnej vlasti prežívame nevidané zmeny, Boh nám dal slobodu. Prežívame radosť z toho, že môžeme spoločne pracovať na vinici Pánovej, využívajúc všetky spôsoby práce, najmä pri evanjelizácii v našich zhromaždeniach, aj vo verejných kultúrnych zariadeniach. Treba, aby ľudia počuli radostnú zvest o Božej láske zjavenej v Pánu Ježišovi, ktorého Boh dal, aby každý, kto verí v Neho, nezahynul, ale mal život večný (J 3,16).

Evanjelium zvestujeme aj tým, keď chodíme v šlapajoch Pána Ježiša, nasledujeme Jeho život. Pavol apoštol to vyjadril slovami: „Vrásčej radostí nad to nemám, než aby som počul, že moje deti chodia v pravde (2J 4). Radujme sa, keď sa nám práca darí, a hlavne v diele Pánovom, pretože Pán ju bohatě odmení.“ jj

Starý rok nám umrel
vivat — je nový
na zdraví na štěstí
kdo ví co poví
svět vítá šampaňským
zábavou klubkou
hitem — tanecním show
náladou s whiskou

Každý má starosti
ve světě dosti
ochránci odešli ...
noví jsou hosti
ničení varuje
v přírodě — kultu
úpadkem morálky
práce i sportu
tržní dnes pojádky
bez píle — ropy
poplujem s blamáží
vstří do Evropy?
optimizm dodají
misie divů
řádění diskoték
extáze davů ...

Zapomeň na všecko
žiješ jen jednou
po nás at potopy
vlny se zvednou
MORI zlé MEMENTO
nepustíme v duši
ZVĚST EVANGELIA
KŘÍŽEM jen kruši
bláznovstvím slovo to
pohorší pouze
nechceme zapření
představy nouze
věčně žít — nesmysl
lépe v NIC věřit

užit vše dokud lze
než všemu umřít
více vrabčák v hrsti je
než holub v střeše
lépe je rozkoš mít —
svět v útěše

SVĚT v rocku třeštění
rozum svůj ztrácí —
MĚ SRDCE s vyznáním
k Bohu se vraci...
SVĚT marně utíká
před sebou sám —
BOŽÍ LID pod křížem
je odevzdán!
SVĚT svoji chytrosti má
„obstará pomoc“ —
JÁ v Boží moudrosti
ZNÁM SVOJI BEZMOC

SVĚT ve své marnosti
časem jen mrhá —
VĚŘÍCÍ své oči
KU PĀNU zdvihá

zaslibil příchod svůj
že přijde ZÁHY:
„JSEM PRO TĚ PŘIPRAVEN
PANE MŮJ DRAHÝ!“

PROČ se tak zachvíváš
PROČ nepokojujš
duše pošetilá ...
pro svět se trápiš?
o osud blížního
národa — vlasti?
SLUŽ VĚRNĚ — KAŽDÉMU
K PRAVÉMU ŠTĚSTÍ!!

kk

VYSLYŠANÉ MODLITBY

Po našom uverení v Pána Ježiša boli upravené naše nohy na cestu po koja. Na tejto ceste sa dá postať, z nej vybočiť alebo sa z nej i vrátiť. Toto robi len málo jednotlivcov, ale väčšina veriacich kráča tesne za Pánom, a tí sa v pokušení obracajú k Pánovi s otázkou: „Páne, ku komu pôjdeme, slová večného života más.“ Oni poznajú lásku Pána Ježiša.

A predsa sa v živote veriaceho človeka stáva, že ho obviňuje jeho srdce z nejakej nespravodlivosti, a keď skúma príčinu toho, spozná, že je to Boh, ktorý je väčší, ako je naše srdce a vie všecko (Jz 3,19-22). Preto, keď aj o niečo prosí Pána, neberie od Noho, lebo neostríhal Jeho prikázanie a nerobil to, čo je ľube pred Nim.

Aj žalmista (66,16-20) vyznáva: „... keby som bol hľadel na neprávost vo svojom srdci, neboli by vyslyšal Pán. Ale Boh vyslyšal a pozoroval na hlas mojej modlitby.“

Podmienkou k vyslyšaniu našich modlitieb je viera dokazovaná poslušnosťou (Jk 1,5-7).

Čo robil kráľ Ezechiáš, keď asýrsky kráľ Senacherib vtrhol do Judska s veľkou presilou a položil sa táborm proti ohradeným mestám a povedal, že ich pobori a dobyje pre seba (2Pa 32,1-21)? Poradil sa s veliteľmi a udal-nými mužmi z Judska, aby pozapchávali a ukryli studne a zatarasili aj potok, ktorý sa líal prostredkom zeme, povediac: „Prečo by mali asýrski královia, keď prídu, nájsť tak mnohé vody?“

Dalej vystavil celý mór, kde bol zbornený okolo Jeruzaléma a vonku vyu-budoval ďalší mór. A ustanovil vojenských veliteľov nad ľudom a zhro-maždil ich k sebe do ulice mestskej brány a hovoril k ich srdcu a riekom: „Budeťe zmužili a silní! Nebojte sa ani sa nestrachujte tváre asýrskeho kráľa, ako sa ani nestrachujte pred celým tým množstvom, ktoré je s ním, lebo s nami je väčší ako s ním. S nimi je rameno tela, ale s nami je Hosподin, nás Boh, aby nám pomohol a vybojoval naše boje. A ľud sa spoločol na slová Ezechiáša, judskeho kráľa.“

Či toto bolo všetko, čo mali urobiť, aby dosiahli víťazstvo nad svojimi ne-priateľmi? To najhlavnejšie bolo treba ešte len urobiť. Čítame: „Vtedy sa modlili kráľ Ezechiáš a Izaiáš, syn Amosov, prorok, o to a kričiac volali do neba.“

Pán Ježiš povedal: „A zase vám hovorím, keď sa dvaža z vás zhodnú na zemi o akejkoľvek veci, za ktorú by prosili, stane sa im od môjho Otca, ktorý je v nebestach“ (Mt 18,19).

Kráľ s prorokom sa zhodli na jednej veci a volali do neba. Stáva sa v našich zhromaždeniach, že naše modlitby sa nie vždy dostanú na pravé miesto – do neba. Snáď sa chceme „peknou modlitbou“ zalúbiť ostatným veriacim. Tu sa plnia slová: „... preto keď rozprestierate svoje ruky, zakrývam svoje oči pred vami, da i keď množíte modlitbu, nepočujem“ (Jz 1,15).

My chceme pristupovať k nášmu Bohu s pravdivým srdcom; ak to robíme aspoň dvaža, tak sa možnosť vyslyšania umocní ako v prípade kráľa Ezechiáša s prorokom Izaiášom. Nie nadarmo máme napísané v Žalme 22,5-6: „V teba dúfali naši otcovia; dúfali, a vyslobodzoval si ich. Na teba kričali, a boli vytrhnuti; v teba dúfali a neboli zahanbení.“

Vedz, milá veriacia duša, že i keď slová tvojej modlitby sú slabé, ale two-ja viera a život sa ľubí Pánovi, On tă vypočuje, ako je napísané v Žalme 139,4: „Lebo ešte ani nemám slova na jazyku, a hľa, Hosподine, ty vleš všetko.“ A u Matúša 8,13 si čítame slová Pána Ježiša: „Chod, a ako si uveril, tak nech sa ti stanel!“

pu

Mladí lidé mi jistě dají za pravdu, že chu Písem. Uvedený text pojednává o událostech souvisejících s príchodom Pána Ježiše pro církev a o následujúcim „velkém souzení“. Mit súlu k tomu, aby chom mohli uniknout všemu, co se bude pak díti, zcela evidentne sami mit nebude a Bible také nemluví o tom, že by se věřici v těchto dobách pokoušeli svému osudu vzepřít. Naproti tomu je zcela přirozené prosit o to, aby chom byli považováni za hodné uniknout tomu, co se bude dít, to znamená, aby nás Pán Bůh považoval za hodné pro smrt svého Syna, a aby chom teď byli účastníky vtržení církve Pánu vstří do oblak a byli v Jeho přítomnosti při „svatbě Beránkově“. Tento výklad je logický.

Ale i ekumenický překlad má jako každé lidské dílo svá úskalí. Nelze jej brát absolutně. Každý překlad Písmá je vlastně už jeho výkladem, proto není možno se spokojit s pouhým zněním textu. Vždycky je třeba hledat ducha textu, jeho souzvuk s ostatními výroky Písmá.

Úsekom Písmá, u kterého bych se rád zastavil teď, je znění L 21,36: „Budeťe bděli a proste v každý čas, abyste měli silu uniknout všemu tomu, co se bude dít, a mohli stanout před Symem člověka“. U tohoto textu je pod čarou v ekumenickém překladu uveden jiný způsob čtení textu, uvedeného zde: „abyste byli uznáni za hodné...“ Podobně je tomu v kralickém textu, v elberfeldském překladu a řadě dalších překladů Bible.

Osobně jsem přesvědčen, že právě tento druhý způsob čtení odpovídá Du-

chu Písem i historii církve (pokud připouštíme symbolický význam jednotlivých sedmi sborů v knize Zjevení) výraz podle našeho chápání církve bližší. Nejde totiž jen o pouhou hříčku slov, ale o význam události. tp

● Ak dnes uvidíte niekoho bez úsmevu, dajte mu aspoň jeden zo svojich.

SOUKROMÉ PODNIKÁNÍ A PENÍZE

Dnešní doba je jiná než byla doba před několika lety a staví nás daleko více před otázkou peněz. Někdo začíná mít obavy, zda jich bude mít dost, jiný přemýší, jak jich vydělat více, některí jich možná mají mnoho a váhají, jak jich správně využít.

Objevují se možnosti soukromého podnikání a věřící k tomu mají různé postoje, od odmítavých až k těm, že sami soukromě podnikají.

Bible nikde nehovoří proti soukromému podnikání, tedy proti tomu, aby někdo měl majetek, zaměstnával jiné lidi a takovým způsobem si vydělával na živobytí.

Naopak, v podobenství o hřivnách (Mt 25,14-29) je výzva, aby člověk se svěřenými hřivnami hospodařil, a když svůj majetek po čase zdvojnásobil, byl pochvalen. Člověk, který hřivnu do stal, ale nehospodařil s ní — jen peníze uložil, je označen za zlého a lenivého. Z toho vidíme, že mít hřivny je velká odpovědnost.

V přeneseném slova smyslu se dnes slovo hřivna užívá i k označení jiných hodnot, např. duševních schopností, ale v novozákonné době byla hřivna peněžní jednotka a představovala asi 300 000 Kčs. Podobně i dnes majetek, peníze a možnost podnikat nese s sebou velkou odpovědnost. Mít hřivny, to zna-

mená i peníze, a nechat je nevyužité ležet, je lenost, hřich. Kdo má možnost i schopnosti a vídí, že Pán jej k tomu vede, nechť podniká.

Skrývá se v tom však i několik nebezpečí, na které upozorňuje i Boží slovo, a o nich bych se chtěl nyní zmínit.

— Lukáš 12,15 varuje: „Mějte se na pozoru před každou chameťostí.“ Člověk nemusí být lakový, ale už když příliš přemýší o penězích, libuje si v jejich počítání, může přijít k uplatnění verš: „Kořen všechno zla je lásku k penězům“ (1Tm 6,10). Majetek není smysl života: „Kdo miluje peníze, peněz se nasytí, kdo miluje hojnost, nemá nikdy dosti. Také to je pomíjivost“ (Kz 5,10).

— Podnikání člověka příliš zaměstná, je nutno dávat pozor, abychom si při vši práci dovedli udělat čas pro Pána, pro jeho slovo, ale také pro svou rodinu, za kterou neseme odpovědnost před Bohem. „... Časné starosti, věštivost majetku a chtivost ostatních věcí vnikají do nitra a dusí slovo, takže zůstane bez úrody ...“ (Mk 4,19).

— „Cti Hospodina ze svého majetku i pravdinami z celé své úrody“ (Př 3,9).

Nezapomeň, že celý tvůj život, čas i majetek patří Bohu. Dávat Pánu znamená také investovat: „Kdo skoupě rozsévá, bude také skoupě sklízet, a kdo štědře rozsévá, bude také štědře sklízet. Každý at dává podle toho, jak se ve svém srdci předem rozhodl, ne s nechutí ani z donucení; vždyť radostného dárce miluje Bůh“ (2K 9,7-8). Přitom je smutné, když někdo chce vydělat nebo nečestně nabýt peníze dávat Bohu (Mal 1,13).

— Při podnikání (jako ostatně i jinde) je mnoho příležitostí k nečestnému způsobu získat snadno peníze. Bible k tomu říká: „Věrný muž má mnoho požehnání, ale kdo se žene za bohatstvím nezůstane bez trestu“ (Př 28,20).

— „Dávejte, a bude vám dáno; dobrá míra, natlačená, natřesená, vrchovatá vám bude dána do klína. Neboť jakou měrou měříte, takovou Bůh naměří vám“ (L 6,38).

— Podnikaj, ale nebud zaújat vidičou bohatství, je to odpovědnost. Kdyby některý bratr nebo sestra byli bez šatů a neměli jídlo ani na den a někdo z vás by jim řekl: „Jděte v pokoji — at vám není zima, nemáte hlad,“ ale nedali byste jim, co potřebují pro své tělo, co by to bylo platné?“ (Jk 2,15-16). „Nedávej mi chudobu ani bohatství! Opatřuj mě dostatečně chlebem, tak abych nasycen neselhal a neřekl: „Kdo je Hospodin?“ ani abych z chudoby nekradl a nezneuctil jméno svého Boha“ (Př 30,8-9).

— Boží slovo varuje před špatnými společníky: „Kdo obdělává svou půdu, nasytí se chlebem, kdežto kdo následuje povaleče, nasytí se chudobou“ (Př 28,19). „Nedejte se zapřáhnout do cizího jha spolu s nevěřícími“ (2K 6,14).

— Chceš-li žít před Bohem čistě, nemysli si, že někde dostaneš chleba snadněji nebo bez práce. Běžný zaměstnanec si snad tolk nevydělá, ale podnikatel mívá za to mnoho starostí. Oba musí pracovat plně. „Trochu si pospiš, trochu zdímněš, trochu složíš ruce v klin a poležíš si a tvá chudoba přijde jak pobuda a tvá nouze jako ozbrojenec“ (Př 6,10-11).

— „Nikomu nebudete nic dlužit“ (R 13,8). Jiří Müller, který se staral o tisíce sirotků ve svých sirotčincích, si nikdy nedovolil nikomu nic dlužit, ráděj si něčeho zřekl. Bible uvádí několik příběhů, kdy dlužník sklidil velkou hanbu. Myslím, že je správné mít při podnikání na mysli i toto.

Na závěr bych chtěl uvést verše k povzbuzení pro všechny, kdo snad i s obavami hledí do budoucna, pokud jde o otázku živobytí. Pavel říká: „Ne že bych si naříkal na nedostatek; naučil jsem se být spokojen s tím, co mám. Dovedu trpět nouzi, dovedu mít hojnost. Ve všem a do všeho jsem zasvěcen: být i hladov, mít nadbytek i nedostatek. Všecko mohu v Kristu, který mi dává silu. — Můj Bůh vám dá všechno, co potřebujete, podle svého bohatství v slávě v Kristu Ježíši“ (Ef 4,11-19). vý

Marie Rafajová

ZKOUŠKY

Ze zašlo slunce? Zitra jeho jas se v stonásobné síle vrátí zas, až oči oslepí ti.
Teď noc je, abys hvězd uviděl třpyt a nevšál už v jejich svitu jít po strmé cestě žít.
Že modré nebe skryla mraků šed? Že za oblaky blaho tvoje teď?
Že začíná se šeřít?
Ó pochop to! Bůh sám chce s tebou být, tě v Jeho rámě doufat naučit a v Jeho lásku věřit!

Marie Rafajová

K SOUČASNÉ SITUACI NA STŘEDNÍM VÝCHODĚ

Žijeme v pohnuté době. Více než dvacet států, mezi nimi i naše republika, vstoupilo do války s Irákem. Bomby s raketovými nosiči dopadají na území Izraele, v takovém rozsahu poprvé od roku 1948. Lidé tyto dny prožívají s napětím — co se stane? Co všechno nás ještě čeká? Nevím, možná, že více než polovina spoluobčanů nezařila hrůzy druhé světové války a její důsledky mohou vidět už jen ve filmu. Mnozí lidé mají strach.

V této napjaté atmosféře mají „zelenou“ různí jasnovidci. Předpovídají většinou smutnou budoucnost. Redaktoři různých novin a časopisů otiskují jejich předpovědi zřejmě pro zvýšení popularity novin. Blíží se konec světa? A křesťané si dávají také otázky: připravuje se snad „soud nad národy“? Není to počátek doby soužení, otevíráni pečeti podle knihy Zjevení? Na tyto a podobné otázky je třeba dát biblickou odpověď. Vždyť Bůh nás nenechal bez vědomí o budoucnosti, ale ve svém Slově nám dává nahlédnout do svých plánů týkajících se církve Pána Ježíše, Izraele i národů světa.

Zařazení současné doby do historie věků

Asi nikdo z věřících lidí nepochybuje, že žijeme na konci věku milosti. Vždyť vidíme naplnění některých prorockých předpovědí o konci „šestého věku“.

1) Izrael je od roku 1948 opět v „zaslisené zemi“. Shromáždil se tam z celého světa, jak bylo předpověděno v prorockých knihách. Počet jeho obyvatel je dnes přibližně stejný jako v době prvního příchodu Pána Ježíše na svět. Mluví stejnou řečí jako tehdy, dodržuje ustanovení zákona daného Bohem skrze Mojžíše, alespoň pokud se týká soboty. Ještě nebyl postaven chrám na původním místě (hora Morija), protože tam stojí mešita, nebyla proto obnovena obětní služba, o které píše Daniel (9,27).

2) Nepravost na světě je rozmnožena (Mt 24,12) v takovém měřítku, jako od dob potopy nikdy nebyla (až na výjimky v Sodomě, Babyloně apod.). Poznali jsme to již i my v Československu. S hrůzou se nám otevírají oči, když vidíme, jaké zlo se může šířit v demokracii, protože se mu ponechává volný průběh. O tomto systému zla je v knize Zjevení obrazně mluveno jako o „nevěstce“ a o „Babylonu“.

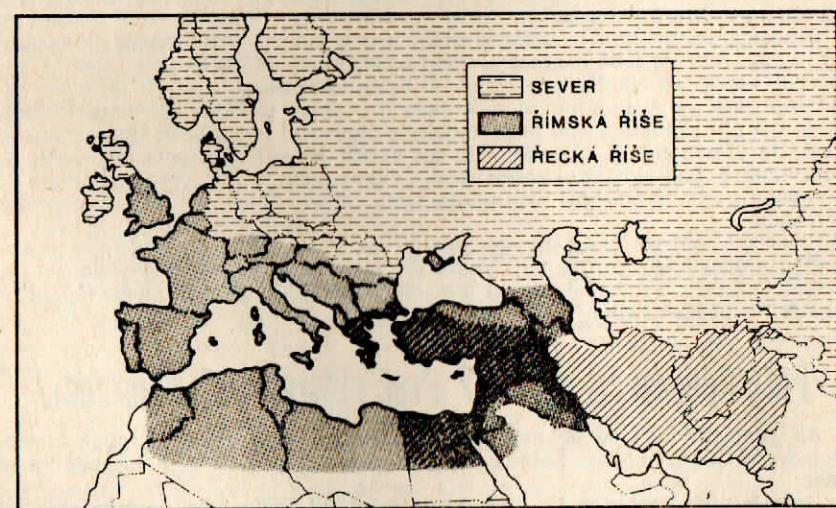
„Jako v minulosti, babylonské náboženství bude zbožňovat démony, astrologii, satanismus, sexuální bezuzdost, narkomanii a materialismus. Dnešní svět k těmto modlám lze čím dálé tím více. Věda a technický pokrok tento druh zbožňování velmi urychlí. Parapsychologie se studuje na vážených světových univerzitách, šarlatáni se odívají do bílých pláštů a doktorátů. Satanské kostely bují po celém světě, kamuflovaný křestanství. Sexuální bezuzdost je hůžek uznávaný celým světem. Alkohol a obzvláště drogy jsou rozšířeny jako nikdy v historii. Materialismus je chorobný nejen ve filozofii, ale hlavně ve shromažďování věcí.“ (Z knihy P. Steiger: Zápas o duši, str. 138.)

Do rámce okultismu patří i různá „uzdravování“ formou magnetické hypnózy i když pod jménem Ježíše Krista. Vždyť On sám to předpověděl: „Mnazi mi řeknou v onen den: Pane, Pane, což jsme ve tvém jménu neprorokovali a ve tvém jméně nevymítili zlé duchy a ve tvém jméně neučinili mnoho mocných činů? A tehdy jim prohlásím: Nikdy jsem vás neznal, jděte ode mne, kdo se dopouštíte nepravosti“ (Mt 7,22-23).

3) Začíná se formovat obnovení čtvrté říše, předpověděné v knize Daniele. Víme, že Pán Ježíš přišel v době římské říše, aby zřídil království lásky a pokoj. Nedošlo však k tomu, Židé jej odmítli a ukřižovali. Nechtěli, aby nad nimi královal. Tak Bůh od nich odňal „vinici“ a dal ji pohanům. Přirozené větve na

olivě Abrahama kmene byly vylomeny a proti přírodě byly do něho vštípeny ratolesti plané olivy (pohanů). Církev Pána Ježíše je nyní Božím královstvím na světě, ale jen do určitého času. Izrael bude opět vštípen (Ř 11) do olivy, ale to již církev bude u svého Pána (větve budou vylomeny najednou, v okamžiku přichodu Pána Ježíše do povětří).

Čtvrtá říše je u Daniela zobrazena ve snu Nabuchodonozora nejdélešími morfologickými částmi těla — nohama, od kyčlí až po prsty. Ve vidění Daniele je tato říše jako strašné, příšerné a mimořádně mocné zvíře. V knize Zjevení je toto království zobrazeno šestou a sedmou hlavou šelmy, vystupující z moře (Zj 13). Římská říše trvala na scéně dějin přibližně 1500 let. Její sláva byla postavena na bídě porobených národů. Z dějin bychom se dověděli, jak docházelo k rozvojení říše na západní a východní, a pak k popraskání železných nohou s hliněnou výplní od kolen dolů. Na území bývalé jednotné římské říše dnes existuje 26 států: Anglie, Holandsko, Belgie, Lucembursko, Francie, Švýcarsko, Španělsko, Portugalsko, Itálie, Rakousko, část Maďarska, část Rumunska, Jugoslávie, Bulharsko, Albánie, Řecko, Turecko, Sýrie, Libanon, Irán, Irák, Maroko, Alžírsko, Tunis, Libye a Egypt (viz mapku, převzatou z knihy P. Steigera).

To, že v nedávné minulosti došlo k rozpadu „východního bloku“ z pohledu formujícího se čtvrtého království, není náhodné. Bůh v celých dějinách ukázal, že dobré i zlé akce člověka použil ke konečné spravedlnosti a k dosažení svých svatých plánů. Zlo druhé světové války Pán Bůh použil k tomu, aby na půdě zaslíbené země povstal Izrael. Dovolil, aby na jeho vyvolený národ dopadla od roku 70 n. l. další krutá rána v podobě koncentračních táborů a vyvraždění více než 6 milionů Židů. Ale ledy se po válce pohnuly a Židé se ze světa vrátili a vracejí do své vlasti.

Izrael nebude součástí obnovené říše zobrazené čtvrtou šelmy. Naopak, národy budou zaměřeny na Izrael. Jemu je určeno soužení, nikoli církvi Pána Ježíše. „Bůh použije dobrovolného antisemitského zaměření pohanů ke kárání Izraele, aby jej přivedl k sobě, ale současně použije pohanský antisemitismus k odsouzení nevěřících“ (tamtéž str. 142).

Protože současná válka s Irákem není zaměřena na Izrael, naopak, národy v koalici chrání jeho území, není to příprava k soudu nad národy podle Mt 25, 32-46.

Cekáme vytržení církve Pána Ježíše?

Většina biblických křesťanů věří, že před dobou soužení — popsanou ve Zjevení od 6. kapitoly — bude církev vytržena podle 1 Te 4,15-17. Pro tuto víru máme biblické opodstatnění. Připomeňme si alespoň některá místa.

a) Blížil se soud nad prvním světem. Enoch byl před potopou vytržen. Ustavičně chodil s Bohem. Když Hospodin odkrýval Abrahamovi, že bude soudit bezbožnou Sodomu a okolí, Abraham položil Hospodinu zajímavou otázku: „Zdali také zahledí spravedlivého s bezbožným?“ Jde o princip, který Pán Bůh nikdy v dějinách neporušil. Církev je nevěsta Božího Syna, ospravedlněna a posvěcena krví Božího Beránka. Může být souzena se světem a s Izraelem?

b) Pán Ježíš slibuje sboru ve Filadelfii: „A poněvadž jsi ostříhal slova trpělivosti mé, i já tebe ostříhati budu od hodiny pokušení, kteráž přijiti mě na všechnen svět, aby zkoušení byli obyvatelé země“ (3,10). Pro vytržení církve Písmo nemluví o znameních. Jestliže první křesťané věřili, že příchod Páně pro církev je blízko, čím více máme my žít v této naději. Zejména, když vidíme naplňování těch znamení, které patří Izraeli.

c) Pán Ježíš přikázal rozdělit knihu Zjevení na tři části: „Napiš ty věci, které jsi viděl, a které jsou a které se mají dítí potom“ (1,19).

„Ty věci, které Jan viděl“, jsou popsány v první kapitole.

„A které jsou“ — v kapitole 2. a 3. jsou to dopisy církvi, nic nepatří Židům. „Co se má dítí potom“ — po období církve, čteme od kapitoly 4. Už nečteme pak o tom, že „Duch mluví církvi“. Hlavní aktéři jsou Židé a polhané. Jde o „poslední týden“ Danielův. Kolik let nebo týdnů nebo hodin před počátkem této doby bude vytržena církev? To nikdo neví. Proto máme být denně připraveni k odchodu!

Současně světové události jsou pro církev Pána Ježíše jen dalším utvrzením v naději a očekávání, že On brzy přijde pro svou nevěstu. Přípravy světa na dobu velkého soužení a soud nad národy intenzivně pokračují. A mezi znaky této přípravy patří i současná válka s Irákem.

—jos

Proč lidé nevěří v Boha? Proč popírají Boží existenci?

Asi před 300 lety se pokusil najít odpověď na tuto otázkou anglický kazatel a spisovatel John Bunyan. Jednou z nezanedbateLNÝCH příčin je následující myšlenka:

„Jsou-li lidé přesvědčeni o tom, že se dopustili špatnosti a že jako provinileci mají oprávněné důvody bát se spravedlivého soudu svých činů, slov a myšlenek, je zcela logické pomyšlení, jak by to bylo dobré, kdyby nebyl Bůh, který by je trestal. A přání se stává otcem myšlenky! Člověk si začne namlouvat, že vlastně ani žádný Bůh být nemusí a pak je to už jen krůněk k tomu, aby začal hledat a hromadit argumenty na podporu své představy.“

Myslím si, že tato odpověď dodnes nepozbyla platnosti. Lidé se po těchto 300 letech velmi intenzivně zabývali hledáním argumentů dokazujících, že Bůh neexistuje. Na všech školách se učí, že příroda se po miliony a miliardy let vyvinula z primitivních počátků ke stále vyšším formám. Existence Stvořitele — Boha, jemuž jsme zodpovědní za svůj život — se popírá.

Boží posudek o těch, kdo zpochybňují jeho existenci, je vlastně velmi stručný: „Říká blázen v srdeci svém: NENÍ BOHA“ (Ž 4,1; 53,1).

„Přistupující k Bohu věřiti musí, že jest Bůh, a těm, kteří ho hledají, že odplatu dává“ (Žd 11,6).

—tp

Luis Palau radí: RADUJTE SA!

V predchádzajúcich číslach nášho časopisu sme slúbili, že sa ešte vrátime aj k službe evangelistu Luisa Palaua z Argentíny počas jeho návštavy v Bratislavu. Dnes plníme tento náš sľub a uverejňujeme podstatné myšlienky z jeho druhého vystúpenia u nás, 7. júna 1990.

„Ked som prišiel do Bratislavu,“ povedal, „videl som smutné tváre. Prečo ste smutní? Kresťan nemá byť prečo smutný, lebo vie, že Ježiš Kristus žije a je s ním. Radujte sa teda, usmievajte sa, nech vidieť na vás, že ste šťastní.“

Luis Palau si pre svoju službu vybral prvých sedem veršov zo 14. kapitoly Jánovho evanjelia.

Okrem iného povedal: „Ked som bol ešte otcom malého chlapca, každý večer som chodil k jeho posteli, aby som sa s ním modril. A za nejaký čas, skôr než zaspal, jeho hlavná otázka bola: — Ocko, ak by som dnes zomrel, kam pojdem? Hovorím mu: — Do neba. A on mi povedal: — Ale ty tam nebudeš? Vravim mu: — Nie, ale jedného dňa tam prieđem. — A čo tam budem robiť, ked ty tam nebudeš? Vravim mu: — Môj otec je tam, stará mama, postarajú sa o teba, netráp sa s tým. — Ako to tam vyzerá? Odpovedal som: „Je to krásne, najlepšia hudba na svete, každý je tam šťastný. Nie sú tam nikdy pohreby, Judia nie sú chorí, nikto nikdy nepláče. Je to nebo, je to dokonale.“ A potom zaspal.

Viete, každá otázka na svete je druhoradá v porovnaní s nebom. Sloboda je dôležitá, ale nebo je oveľa dôležitejšie. — Jedlo, rodina, financie, zdravie, — všetko je dôležité. Ale nedá sa to porovnať s nebom. Tu dolu žijeme 70 rokov, ale ak ideš do neba, budete tam žiť navždy. Tvoja duša je nesmrteľná. A Boh chce twoju dušu dostat do neba.

V jednej európskej krajine ma vo svojom meste privítali princezná a jej manžel. Mali sme tam veľkú evangelizáciu. Ked som sedel vedľa princeznej, prvá otázka, ktorú mi položila, bola: „Máte večný život? Ak máte túto istotu, ako ste ju získali? Čo mám urobiť, aby som aj ja mala túto istotu? A tak som jej povedal o štyroch bodoch, štyroch miestach v Písme, kde sa o týchto veciach hovorí, kde sa hovorí o nebi:

1. Nebo je domovom, kde býva Otec. 2. Nebo je šťastným a večným domovom Božích detí. Biblia hovorí: „Zotrie každú slzu z ich očí...“ Všetky Božie deti idú do neba. Ale Božie deti sú iba tí, ktorí otvorili svoje srdcia Ježišovi Kristovi. Kto by tak neurobil, bude navždy stratený. Niektorí Judia sa z kresťanov smejú, ale ja viem, že pre vieri v Ježiša Krista idem do neba.
3. Nebo je miestom, kde je pravá svätosť. Je tam samozrejme morálna čistota. V Biblia je napísané: „Nič mečisté tam nevstúpi“. Z Písma vieme, že tí, ktorí sú v nebi, oprali svoje rúcha o očistili ich v krvi Baránkovej. A pred Božím trónom Mu slúžia dňom i nocou. My všetci môžeme byť teda čistí, ak uveríme v zástupní obec Pána Ježiša Krista a skrze Svätého Ducha dostaneme istotu, že prídeme do neba.
4. Nebo znamená večnosť dokonalej služby Bohu. Je napísané: „Jeho sluhovia mu budú slúžiť“. Ak slúžite Bohu na zemi, budete mu slúžiť i v nebi. Ak slúžite satanovi, budete mu slúžiť po celú večnosť v pekle. Sme však povolaní do služby Ježišovi Kristovi. On je tá jediná cesta do neba. Nie je nou církve, iba On je jediný Záchrana. On jediný zomrel za hriechy sveta, môžeme byť ospravedlněni Jeho krvou. On zomrel, ale aj vstal zmŕtvych, zvítazil a vystúpil do neba. Len cez Neho je cesta do nebeského kráľovstva. Príjmi Ho a pójdeš do neba. Rozhodni sa pre Neho, kym je čas. Boh ta volá...
spracoval jk

O CHLAPCOVI, KTORÝ SI UROBIL SVET

Chlapec, ktorého prezývali Tretikrálom sa v skutočnosti volal Baltazár Slanina, ale to si už nikto nepamäta. Iste ste si aj vy všimli, že deti sú ako autá. Tiež prichádzajú na svet v sériach. Jeden rok sa rodia samé Moniky, iný zase samé Andrey alebo Matúšovia. No a tento chlapec nebol sériový. Narodil sa šiesteho januára, na Troch králov a mal teda tri mená. Gašpár, Melichár a Baltazár. Lenže do matriky sa dá zapísat len jedno. Očko cestou do matriky trochu oslavoval. No, trochu viac oslavoval. Takže si potom nevedel spomenúť, ako sa vlastne jeho syn volá. Pamätal si len, že je to tretí kráľ. Pani matrikárka sa zasmiala. Povedala to susede. Aj tá sa zasmiala a zasmiala sa celá dedina. Smiali sa i deti. Aj sa posmievali. Keď raz paní učiteľka povedala, že po Svätoplukovi druhom sme už vlastného kráľa nemali, voľakto v triede sa prihlásil a povedal:

— To nie je pravda, my máme vlastného kráľa i teraz. Volá sa kráľ Slanina tretí. A celá trieda vybuchla smiechom. Deti sa smiali. Aj dospeli sa smiali. Ale potom ich smiech začal prechádzať. Chlapec Tretikrál sa spočiatku smial tiež. Potom, keď zbadal, že sa smejú jemu, prestal sa smiať. Naprv ho začalo boľieť, že sa mu všetci smejú. Potom sa začal hnevať. A nakoniec ho pochytila zlost. A začal robíť všetkým zle. Najskôr začal robíť zle tým, ktorí sa smiali. Potom aj tým, ktorí sa nevysmievali. Potom aj tým, ktorí mali lepšie známky, krajsiu blúzu, čistejšie ruky. Potom ho začalo baviť, keď niekto musel hlaďať topánky v druhej šatni, keď sa niekomu rozspala taška uprostred hodiny, keď niekto mal domácu úlohu zamazanú lekvárom, keď po príchode domov našiel v taške cudzie zošity. Zistil, že je zábavné naháňať hrózu prvákom a brat si ich desiatu. Lenže na rozdiel od neho spolužiaci, rodičia a ani učitelia to za veľmi zábavné nepovažovali. Tak sa stalo, že chlapca Tretikráľa poslali na psychologické vyšetrenie.

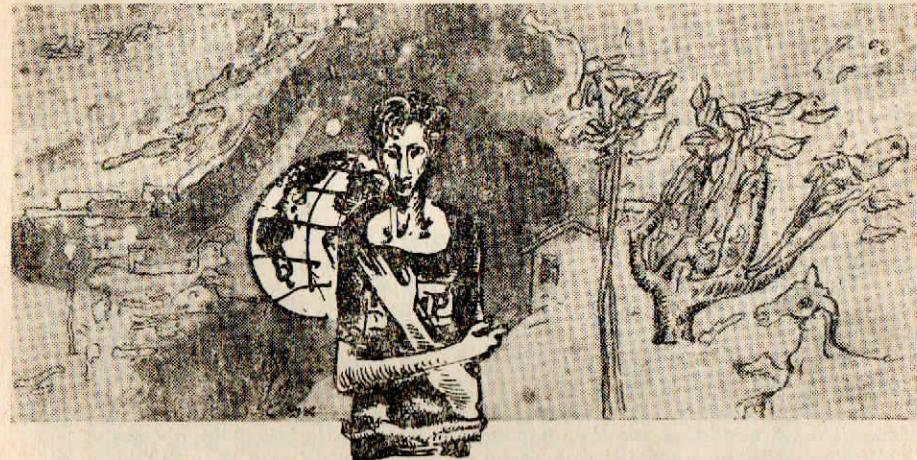
Psychologické vyšetrenie, to nie je trest pre zlé deti. To je len taká hra a rozhovor, po ktorých dospelí ľudia vedia či deti niečo netrápi, či ich niečo teší a ako možno dosiahnuť, aby dobré dieťa bolo lepšie a zlé dieťa menej zlé, teda aspoň také, že sa naňho netreba zlostiť a možno ho mať rád.

Chlapec Tretikrál sa vybral ráno do psychologickej poradne. Tam mu povedali, aby si sadol, že musí chvíľu počkať. Lenže chlapcovou obľúbenou zábavou bolo, že každé „musíš“ a „nesmiesh“ prevrátil naruby. Robil to, čo mu zakázali a zásadne nerobil to, čo mu nariadili. Takže nesedel a nečakal. Zabehol za jeden roh, zabehol za druhý. Skúsil jedny dvere. Skúsil druhé. Tretie sa otvorili. Bol vo veľkej šerej miestnosti, úplne práznej, len v rohu bola veľká debrna. Prišiel bližšie, prečítal nápis „Psychologickej test SVET“. Odkryl vrchnák a vo vnútri skutočne ležal svet. Všetky veci od výmyslu sveta, ale nahádzané cez seba v strašnom neporiadku. Navrchu ležala kniha. Bolo na nej napísané :Test SVET“. Testová príručka len pre úradnú potrebu. Chlapec vytiahol z debny baterku, položil knihu na zem, posvetil si na ňu a číhal.

Inštrukcia. Vyberte z debny akékolvek veci, rozložte ich po zemi a vytvorte z nich v malom svoj vlastný veľký svet. Výstraha: „Test nie je určený na hranie. Môže sa robíť len pod odborným dozorom. Musí sa robíť v úplnom tichu. Pri práci s testom sa nesmie vyslovíť To slovo. Pri nesprávnom použíti svet ožije. Oživený svet je časťou duše tvorca. Pozor! Je nebezpečné urobiť si svet bez odborného dozoru. Autor testu nezodpovedá za dôsledky zneužitia metodiky.“

To bolo čítanie. Samý zákaz a samé nariadenia! Chlapec listoval a listoval v knihe, až na strane sto dvadsať sedem našiel v rámečku To slovo. Bolo vyčlenené tak malým písmom, že sa skoro nedalo prečítať. Keď sa mu to konečne

podarilo, zistil, že baterka už nie je baterkou, ale slunkom. Páni, to bola nádhera. Vytiahol modrú stužku, vyslovil To slovo a bola tam rieka. Zo zeleného kobeťa boli lúky, z hnedejho polia. Vysadil stromy, vystaval domy, školu, obchody. Postavil tam ľudí, rodičov, učiteľov, spolužiakov i tých, ktorých vobec nepoznal. A ľudia sa začali hýbať a žiť. Po uliciach začali behať autá a cyklisti.

A naraz sa stalo, že auto zrazilo dieťa. Chlapec pocitil čosi zvláštne. Cítil bolesť dieťaťa, akoby auto zrazilo jeho samého a cítil i lútost a bolesť šoféra, akoby to bol on sám, kto dieťa zrazil. Bola to strašná bolesť. Potom uvidel, ako sa hádajú oco s mamou a cítil sa, akoby by bol jedným i druhým súčasne. Najviac ho bolelo to, keď videl, že mama má rada oca a predsa mu ubližuje, že oco má rád mamu a spôsobuje jej bolesť. Zistil, že každá radosť sveta je jeho radostou a každá bolesť sveta je jeho bolesťou. Zistil, že toho čo bolí, je vo svete viac. Bolesť ho keď videl, že niekto robí druhým zle, ale najviac ho bolelo, keď videl, že ľudia ubližujú jeden druhému len tak, mimovoľne, akoby nechtiac. Chcel kričať.

— Ľudia nerobte to, nevidíte, že to bolí aj ich aj mňa? Ale tí ľudkovia dole to nepočuli. Chlapec pochopil, čo to znamená, že svet, ktorý si urobil, je časťou jeho duše.

Keď vás niekto udrie a vy mu to vrátite, aby ho to bolelo tiež. Ale keď si vy popálite jednu ruku o šporák, len blázon by išiel potrestať šporák tým, že si popálí i druhú ruku. Miesto jednej by ho boleli dve. A toto sa stalo chlapcovi Tretikráľovi. Ak Jožko šticoval Andreu, boleli ho Andrea. Ak Andrea streliala facu Jožovi, boleli ho obaja. Šticovanie i faca.

— Musíme s tým niečo urobiť, povedal si chlapec. Vytiahol z debny bábiku, ktorá sa najviac ponášala na neho a postavil ju do sveta. Vyslovil To slovo a naraz sa všetko zmenilo. Svet už neboli malý. Bol tu svet na aký bol zvyknutý. Akurát, že teraz už rozumel radosti a žiaľu. Rozumel smutným očiam paní učiteľky, ktorú nechal manžel i tajnému smútku Olinkinmu, na ktorú rodičia nikdy nemali čas. A skúšal niečo zmeniť. Rozosmial Olinku. Prváčence ochránil pred nezbedníkmi z vyšších tried. Presvedčil rodičov, že sa nemusia hádať. Musíme povedať, že sa mu to veľmi darilo.

Na tmavej miestnosti sa otvorili dvere. Psychológ nazrel dnu, videl otvorenú debnu, svet na podlahe a povedal si:

— Zase sa nejaký darebák hral so svetom. Musím prikázať, aby to upratali.

Milé deti, keď raz stretnete chlapca, ktorý má smutné oči, nevracia údery, ktorý sa na ľudí usmieva a robí ľuďom dobre; ak stretnete chlapca, ktorý sa snaží, aby sme jeden druhému neubližovali, ktorého bolia žiale druhých, nesmejetete sa mu.

Možno, že je to chlapec Tretíkráľ a my sme jeho testom SVET. A pozrite sa lepšie či náhodou Vaša mama, Váš oco, Vaši súrodenci, Vaši spolužiaci, Vaši učitelia, Vaši susedia, Vaša lúka, Váš les, Vaša rieka nemajú v sebe kus Vašej vlastnej duše. Či nie sú Vašim vlastným testom svet.

Emil Komárik

POĎTE KU MNE VŠETCI

Napriek mnohým prekážkam zorganizovali sme 1. 12. 1990 evanjelizačné zhromaždenie pre martinskú verejnosť v Starom závodnom klube ZTS v Martine. Bolo to jedinečné podujatie. Predtým sme nikdy nič podobné neuspôsoradúvali. Preto sme sa za to aj úpenlivo modlili, aby nám Pán v tom všetkom pomáhal. Zabezpečili sme miestnosť bez ťažkostí. Vyilačili nám plagáty, evanjelizačné letáky, pozvánky tiež bez ťažkostí. Len keď sme plagáty nalepili, niekto nám ich postříhal, museli sme ich znova viac krát nalepovať.

Konečne prišiel čas, keď sa to malo všetko uskutočniť. V ten deň, v sobotu ráno zišla se mládež z okolia do zborovej miestnosti, kde bolo občerstvenie a modlitebné stísenie. Rozdelili sme sa po dvojiciach, vzali sme si pozvánky a letáky a išli sme do ulíc mesta. Rozdávali sme pozvánky, spolu s letákmi, ale aj slovným pozvaním na evanjelizačné zhromaždenie. Po dvoch hodinách sme mali všetko rozdané a vrátili sme sa späť. Potom sme už očakávali príchod našej hudoobnej skupiny Nárdus z Bratislavы. Konečne prišli. Naše sestry pripravili dobrý obed. Po obeze sme odišli pripravovať miestnosť.

Ked sa blížila hodina „H“, bolo všetko už pripravené na prijatie prvých hostí. Začali prichádzať. Malí sme obavy, či sa miestnosť zaplní? Tesne pred začatím a počas začiatku programu prichádzali po skupinkách poslucháči a obsadili takmer všetky miesta. S uspokojením sme osobne každého vitali, usadili a ponukli duchovnú literatúru.

V programe zneli kresťanské piesne, živé Božie slovo, poslucháči boli nadšení. Trvalo to dve a pol hodiny. Vystriedali sa bratia so svedectvom. Nakoniec všetci boli vyzvaní, aby uverili v Pána Ježiša. Potom sme povstali a za účasti všetkých posluchačov sme sa pomodlili. V závere boli všetci pozvaní do nášho zhromaždenia v zborovom dome.

Boli sme šťastní a Pánovi vďační za zdarný priebeh nášho podujatia, kde skoro 200 poslucháčov mohlo počítať hodnotný program, Božie slovo a pôsobiace duchovné piesne.

Rozdali a predali sme mnoho evanjelizačnej literatúry, takže veľa ľudí počulo a aj čítalo o Božej láske, o Pánovi Ježišovi, ktorý chce, aby všetci ľudia prišli k poznaniu PRAVDY (1Tm 2,4).

Poslucháčom sa to veľmi páčilo a žiadali, aby sa podobné podujatia usporiadali ďalej.

Veľmi boli dojati tým, keď videli vzájomnú lásku medzi veriacimi a potichu povedali, že sú to „zvláštne ľudia“.

jč

Vitaj, Armáda spásy

Mnohí z nás už ani poriadne nevedia, čo to je za organizáciu — Armáda spásy. Ale tí skôr narodení si veľmi добре pamäťajú na pekné uniformy, dychové hudby, zhromaždenia na uliciach, návštevy väzníc či starobincov, nezistná služba Pánovi Ježišovi Kristovi, praktické a veľmi účinné nesenie Jeho evanjelia tomuto svetu.

S postupom nežnej revolúcii sa aj do našej vlasti vracia Armáda spásy. Jeden z jej dôstojsníkov, milý brat Josef Korbel navštívil v minulých dňoch Bratislavu. Má už 84 rokov, ale stále je veľmi svieži a pôsobí mladickým dojmom. Pritom si mnohé roky odsekal vo väzení a znášal zlo ako dobrý voják Ježiša Krista. Spomínal na svoje zatknutie i roky ťažkých prác v Jáchymove, spomínal na hlad a zimu, na ponižovanie a urážky zo strany vtedajších predstaviteľov štátnej moci. Jeho viera však neochabala, vždy a všade rozdával Kristovu lásku a Pán ho obdaril neobyčajnou kondičiou ducha i tela.

„Keď som sa vrátil spolu s dcérou do vlasti v USA,“ hovorí milý brat Korbel, „dostali sme po kyticu karafiátov na privítanie. V mojej hotelovej izbe bola váza a tak som dal kvety do tejto vázy s vodou. V izbe mojej dcéry však žiadna váza nebola. Kvety potrebovali vodu. Jedným miestom, kde voda bola, bolo WC. A tak kvety dostali vlahu práve na tomto, zdalo by sa nie dosť dôstojnom mieste. Lenže ony si zachovali svoju krásu a sviežosť aj tam, podobne, ako v pohodlí a vo váze v mojej izbe. Je to pekné poučenie pre nás, kresťanov. Nezáleží na tom, kde nás Pán postavi, či do pohodnej pracovne k písaciemu stolu alebo do väzenskej cely. Sme Jeho kvetmi. On nám dáva vlahu tam i tam. Na nás je, aby sme rozdávali krásu a vôňu tam či tam.“

Nechcelo sa nám odchádzať zo zhromaždenia toho večera. Boli by sme ešte dlho, veľmi dlho radi počúvali príbehy tohto vzácného Božieho muža. dôstojsníka Armády spásy. Nech Pán požehná ich nádherné dielo po rokoch aj v našej slobodnej vlasti.

Jk

Vydavateľství Kresťanských sborov sdružuje:

- Informace o nabízené literatuře i o edičním plánu na nejbližší období letošního roku jsou v přiloženém nabídkovém listu.
- Právě vyšly knihy: Učme se moudrosti (omalovánky), Pohádky od M. Rafařové, Byl jsem svědkem Jehovovým od br. Ferfeckého (2. vydání).
- Slovenské tituly jsou rozesílány z expedičního střediska v Modre. Objednávky zasílejte na adresu: Kresťanský zbor Modra, Dolná 7, PSČ 900 01.
- Veškeré objednávky vyřizujeme postupně, proto nezasílejte na již objednané knihy další písemné požadavky, protože pak dostanete zásilky duplicitně,

Rozhlasové vysielanie „Kresťanské songy“,

ktoré vedia br. Luboš Vyhnanek, môžete počúvať v 4-týždňových intervaloch v pondelok o 21. hodine na stanici Bratislava (stredné vlny i VKV) vo dňoch: 25. 2., 25. 3., 22. 4., 20. 5., 17. 6., atď.

Kazety s kresťanským obsahom (české i slovenské) je možno si objednať na adresu: Studio-V, Výhonská 10, 831 06 Bratislava.

OPRAVA:

Prosíme naše čtenáče, aby si opravili údaj o čísle účtu TWR Monte Carlo pro české země, jak byl uveden na straně 144 6. čísla ročníku 1990. Správné číslo účtu je: Komerční banka Brno, č. ú. 74232-621.

Redakce se omlouvá za toto nedopatrkení.

IN MEMORIAM BRATRA ANTONÍNA MOJŽÍŠKA

Zamyslíme-li se nad životem bratra Antonína Mojžíška, musíme přiznat, že sehrál významnou roli v nedávné těžké době. Řadu let zastával úlohu představitele, prvního zástupce Křesťanských sborů před státní správou. Byla to práce nad míru odpovědná a nevděčná. To ocení jen ten, kdo v dané době žil a nesl břemeno odpovědnosti za lid Boží. Kdo nezakusil, těžko pochopí.

— Pokusme se však přiblížit atmosféru a problematiku věřících Křesťanských sborů v padesátých letech.

V říjnu 1949 vyšlo vládní nařízení (Sb. z. 219-223/49), které znamenalo prudký obrat a značné zhoršení veškeré náboženské činnosti v ČSR. Byl zřízen Státní úřad pro věci církevní (SÚC). Veškerou duchovenskou činnost mohly vyvíjet jen osoby, které obdržely „státní souhlas“. Veškerý pohyb, podnikání v církvi a hospodaření probíhalo pod dozorem státní správy. Vše schvaloval SÚC a církevní tajemníci. Duchovní a kazatele platil stát.

Tvůrci vládního nařízení se zřejmě radili jen s velkými církvemi, ale ne s našimi bratřími. Nové nařízení bylo pro věřící v Krista (dnes Křesťanské sbory) naprosto nepřijatelné. To se brzy projevilo v „Memorandum ze dne 7. 12. 1949“, kde naši starší bratři požadovali výjimku ze zákona a přiznání práva činnosti. Poukázali na to, že naše společenství se řídí pokyny Písma, nemá duchovní z povolání (placených) a veškerý duchovní život („vyžívání“) se děje jednoduchým prvokřesťanským způsobem, bez obřadů, církevní hierarchie atp. Zřízení ordinovaných duchovních, kazatelů je mezi námi nemyslitelné.

Rok 1950 byl rokem očekávání a naděje, že státní správa přihlédne ke zvláštěmu postavení a chápání duchovního života v našich sborech a učiní výjimku v církevním zákoně. V polovině prosince 1950 probleskla naděje, když SÚC vyzval bratra B. Vožeha z Prahy, aby podal seznam shromáždění, jména odpovědných bratří a celkový počet návštěvníků. Výsledek? — Krátce nato zastavila SÚC činnost bratislavského sboru a 6. ledna 1951 byl brněnský sbor vyrozuměn o stejném záměru. — Následovala další jednání v Praze (br. R. Meitner). Referent na SÚC zdůraznil, že pokud společnost Věřících v Krista nepřijme církevní zákon, pak její shromažďování je nezákonné a trestné. Byla určena ultimativní lhůta k podání žádosti a podlícení se církevnímu zákonu v celém rozsahu. Bratři bojovali na modlitbách o moudrost. Rozhodovalo se, zda trvat na poznaných principech biblického obecenství a bratrské praxe, anebo se přizpůsobit požadavkům církevního zákona. Nepřijetí zákona se rovnalo zastavení činnosti.

Dne 8. 2. 1951 podali bratři B. Vožeh a Křesina žádost na ministerstvo vnitra o povolení činnosti při zachování stávající praxe. Po třech měsících rozhodlo ministerstvo záporně. Stejně záporně vyzněla snaha připojit se k některé ze stávajících církví (nebo možnost stát se spolkem).

Během celého vývoje došlo pochopitelně k rozdílným názorům na řešení situace. Od radikálně záporných „biblicky podložených“, až po smířlivé, připouštějící kompromis za „volbu menšího zla“, při čemž se zachování obecenství počítalo jako potřeba základní, životně důležitá. Dnes je velmi obližně hodnoceň této situace. Bratři cítili dějinnou odpovědnost. — Čas plynul dál. V květnu 1951 sděluje br. Dr. J. Zeman dopisem našim sborům:

Milovaní bratří a sestry... Nyní vyšel výnos, podle něhož se nemůžeme dále tak shromažďovat jak doposud. Nejsme církví zaregistrovanou ani spolkem, proto se musíme na základě Řím 13 ve smyslu tohoto výnosu zařídit a **zatím ve svých shromážděních nepokračovat.** Neuposlechnutí je trestné.

Nyní je nutné **bez odkladu ve veřejné činnosti ustat** ještě před výzvou Národního výboru a těšit se z převzácného slova Izaiáše 26,20, které je napsáno pro naši dobu. A za všech dobrého platilo a platí slovo našeho Spasitele Matouš 18,20! Budeme se jím podle Jeho milosti řídit, d o s l o v a ř í d i t .

Trvejme nadále na modlitbách... Pán brzy přijde. On přijde rychle.“

Nastalo těžké období. Sborové obecenství skončilo, ale „bratrská láska zůstala“ (Žd 13,1). „Bratrské lásky jsme od Boha naučeni“ a ona je „**silnější než smrt**“ (1Te 4,9, Pís 8,6-7).

Vzájemné kontakty se na různých místech vyvíjely různě. Někteří jednotlivci našli přístřeší v jiných církvích. V severních Čechách to byly celé sbory (5). Již se nevrátily. Některé sbory zastavily činnost okamžitě, jiné později. — V ostravském sboru došlo k zaváhání a několik bratří bylo pokutováno částkou až 10 000 korun za nedodržení příkazu.

Na jiných místech byl postih horší, až přehnaný. Několik bratří bylo v průběhu doby zakázané činnosti uvězněno. V Brně to byli bratři Dr. J. Zeman a R. Meitner, v Mnichově u Vrbna bratři A. Seidler a J. Kroupa, a na Slovensku bratři J. Siracký, K. Pavlovič, D. Žarnovický, M. Hrdina, v Nitře M. Ostrolucký, P. Urban, J. Michalko a P. Kučera. Mnozí další prošli výslechy a krátkým zadržením.

Také na Ostravsku obecenství, byl omezeně, existovalo. Každý se snažil sloužit podle míry své výře, odpovědnosti a možnosti. Patřil jsem mezi bratry, kteří se snažili neztratit ze zřetele mládež. A zde se poprvé projevuje bratr A. Mojžíšek jako „muž s přehledem“. V zájmu předejdět eventuelnímu trestnímu stíhání v případě konfrontace sjednal schůzku s bratřími z Církve bratrské. Tam jsem byl pověřen spoluvedením jejich mládeže. Šlo o jakési „zaštítění“ naši vlastní „nezákonné“ činnosti. S odstupem času si této pozornosti velmi vážím. Těžkou je doba, kdy projevy lásky a zájmu o druhé jsou mimo zákon.

Na přelomu roku 1955-56 nám všem začíná nedostatek obecenství citelně chybět. Byla možná jen osobní evangelizace. Kam však pozvat posluchače? A tak mnozí začínají hledat znovu cestu, řešení. Jak jinak než přes Boží trůn. Patřil jsem v Ostravě ke skupině bratří, kteří vstoupili do dlouhodobého půstu s modlitbou. Jistě jsme nebyli sami. — Pomoc přišla. K našemu úžasu se stalo, že během jednoho měsíce byl státní aparát uveden do chodu. Co bylo příčinou? Obava o ztrátu mezinárodní reputace, snaha o nastolení lidských práv? Napravení kříž? Nevíme. — Vím však, že pracovník SÚC byl vyhledán právě nás bratr Antonín Mojžíšek v Ostravě-Michálkovicích. Bratr byl strojníkem u těžebního stroje na dole Petr Čingr, uznávaným a vyznamenaným pracovníkem. Byl vyzván, aby se ujal zastupování Křesťanských sborů v ČSR s tím, že SÚC chce povolit činnost našich sborů. Kdo zápasil na modlitbách, těšil se z vyslyšení a chválil Pána. (To je i moje zkušenosť).

Proslýchá se, a je to možné, že státní orgány navázaly již dříve kontakty s **jinými bratřími** (před bratrem Mojžíškem). Ale podle vzniklé situace je zřejmé, že tito **břemeno odpovědnosti odmitli**. Bratr A. Mojžíšek tento těžký úkol spojený s rizikem vlastním i celé rodiny, v sile výře a lásky k dflu Božímu přijal. V tomto rozhodnutí je neoddiskutovatelná velikost jeho služby. Za to mu náleží dík a uznání.

Události dostaly rychlý spád. Následovalo jednání na SÚC v Praze dne 16. 1. 1956, kde bratr Mojžíšek (spolu s br. Karlem Wítkem) byli informováni: **SÚC chce povolit** veřejné shromažďování „Sboru věřících v Krista“ v celostátním měřítku. Bylo přislíbeno, že do vnitřního života církve nebude zasahováno, služba obdarovaných bratří bude respektována, placení „kazatelů“ nebude vnucovalo. Byla určena struktura představenstva, a to tak, že bude seslavit ze 8-ti vybraných a schválených zástupců, tři za Čechy, Moravu a Slezsko, tři za Slovensko. Dále byla probírána otázka zabaveného majetku a propuštění žalárováných bratří. Manželky měly požádat o milost. Dále bylo rozhodnuto, že SÚC nebude

trvat na „státním souhlasu“ pro každého sloužícího bratra, ale jen u odpovědných bratří z sbor, okres a kraj. Lze říci, že do jisté míry SÚC vyšel (konečně) našim potřebám vstříč, i když v průběhu dalších let vznikaly četné střety. — Dnem 11. února 1956 nabyla povolení činnosti svoji platnost. Do představenstva byli vybráni bratři: A. Mojžíšek, K. Wítek, F. Vyhnanek, J. Jozefíni a M. Pípal. Dne 14. 2. byly br. Mojžíškem informovány písemně všechny sbory.

Bratr A. Mojžíšek byl v dané době nástrojem v ruce Pána církve, který se ve své milosti rozpolomil na své strádající stádce. Pán Ježíš je párem každé situace a my jen jeho služebníci. Tak jako Mojžíš, byl i bratr Mojžíšek jen nástrojem jeho vůle. Mojžíš vyvedl lid Boží z poroby. Jednání s faraonem nebylo nikdy lehké. Nás bratr musel odolávat mnohým intrikám vnějšího nepřítele. Nejmálo však bylo nepochopení a kritiky z vnitřku. Klady obecenství a možnosti duchovní výchovy byly zlehčovány poukazem, že jsme se stali „státní církvi“. Nejeden telefonický hovor probíhal až do půlnoci bez ohledu na to, že bratr musel ráno „na šichtu“, kde měl „v ruce“ odpovědnost za stovky havířů. To vše poznamenalo jeho zdraví i jeho jednání. Není divu, že po několikahodinových „jednáních“ s SÚC se vlnoula nejdna chyba a tvrdost do bratrských porad. Také apoštol Pavel vystupoval směle a „bořil hrady, rozumové pevnosti a každou povýšenosť“ (2K 10,3-4). Uvést do harmonie ovzduší úřadů s ovzduším církve je velmi těžké. Problémů bylo nadmíru, jedna „causa“ (případ) střídala druhou a každá měla své jméno. Ale to není předmětem našeho vzpomínání. — Za získanou svobodu musela být odvedena daň těch, co nesli břemeno odpovědnosti, církev mohla žít v pokoji. — Bratr Mojžíšek setrval ve své funkci do roku 1968, t. j. 12 let.

Závěrem moudrá slova apoštola Pavla, jimiž jsme vedeni přes tribunál Nejvyššího. Jemu náleží hodnocení a slovo poslední. „**Protož nesuďme nic před časem**, (ale) až by přišel ten, který osvítí to, což skrytého jest ve tmě a zjevi rady srdci. **A tehdáž bude mítí chválu jeden každý od Boha**“ (1K 4,5).

Bratr Antonín Mojžíšek odešel na věčnost. Křesťanské sbory vypnily velký prostor jeho života. Dal jim v těžké době svoji sílu i zdraví. Pro sbory žil a v ostravském sboru po vydání svědectví o svém obrácení a přijetí svého Spasitele dne 20. 1. 1991 po ukončení shromázdění skonal. —šek

Náš drahý Pán si povolal do nebeské vlasti milovaného brata ZOLTÁNA PROKAINA dňa 29. 11. 1990 z Turčianských Teplic. Ešte týždeň predtým bol medzi nami na zhromaždení v Borovej a poslúžil nám Božím slovom posilňujúc nás vo viere, aby sme hladali veci, ktoré sú hore, večné, nebeské. Bol tichým a trapezlivým človekom, plne oddaný Pánovi. Svojou hrivnou rád poslúžil v našich zhromaždeniach. Ked' mohol, navštěvoval osamelých, prestarlých bratov a sestry. Miloval Pána Ježíša, miloval ľudí, ale aj prírodu a staral sa o ňu. Bol aj veľký hudobník, miloval duchovné piesne. Doprevádzal spev na harmonii zvlášť na mešačných zhromaždeniach. Božie slovo bolo sviecou jeho nohe a svetlom jeho chodníku. Nasledujme jeho príklad. Dožil sa 76 rokov života. jč

Naša milá sestra ZUZANA ČERNEKOVÁ veľmi túžila odísť k Pánovi Ježíšovi, do nebeské vlasti. Jej túžba sa splnila dňa 16. 12. 1990, keď ju Pán k sebe povolal. Veriaci z Nolčova a okolia si s láskou a s vďačnosťou v srdci na ňu spominajú a Pánovi za ňu dákujú. Bola to duchovne krásna žena, tichá, pokorné oddaná Pánovi dušou i telom, veľmi milovala bratov a sestry. Modlila sa za nich a zvlášť za svoje deti, ahy nezahynuli, ale sa obrátili a uverili v Pána Ježíša a dosiahli život večný. Patrila medzi tie sestry, ktoré založili zbor v Nolčove. Dožila sa 82 rokov života. Vynikala pokorou a vernosťou k Pánovi aj ľuďom. Je nám veľkým príkladom.

Sotva sme urobili prvé kroky do neznámeho nového roku 1991, už sme sa museli ľudsky rozplakat. Ako malé deti. 2. januára v podvečerných hodinách dokončil svoju pozemskú púť nám všetkým milý a známy brat Ing. Viktor Ostroucký. Bolo mu 49 rokov. Mal iste mnoho plánov, starostí o svoju rodinu, zbor, Božie dielo doma i v zahraničí. Naraz sa všetky starosti pominuli. Jeho duch je v nebeskej vlasti, doma u Pána. Tam na nás čaká a tam sa s ním, my, veriaci ľudia celkom isto stretneme.

Na pohrebnom zhromaždení v bratislavskom Slávičom údoli sa nás 9. januára t. r. zišlo niekolko stoviek bratov, sestier, priateľov zo všetkých končín našej vlasti i zo zahraničia. Bol vyzdvihnutý jeho verný a statocný zápas o významstvo Božích vecí. V práci bol húževnatý a usilovný, náročný predovšetkým k sebe. Od malička sa rozhodol pre cestu za Pánom Ježišom Kristom a verne Ho nasledoval až do poslednej chvíle na tejto zemi. Patril k prirozeným autoritám a vedúcim bratom. Bol starostlivým manželom a otcem dvom dcérám Ivanke a Danke, ktorým výrazne pomohol k tomu, aby patrili k Božiemu ľudu. Všetok voľný čas využíval pre službu vykúpeným, staral sa najmä o mládež. Aj keď to bolo veľmi zakazované, organizoval biblické pobedy mládeže na rôznych mestach Slovenska, kde mnohým pomáhal správne sa orientovať v živote viery. Mohli by sme znova a znova vyратovať jeho príkladné činy, hodné jeho mena Viktor — Vítaz, ale prenecháme to Pánovi. On ho mal radšej ako my všetci a iste ho pocíti dielom svojej slávy v nebeskej riši. Tam sa s ním možno už veľmi skoro stretneme. A tak mu aj týmito riadkami privolávame: — Dovidenia, milý Víktorko, u Pána Ježíša.

jk

ŽIVOT PO ŽIVOTE?

Na jednom plagáte som videl oznam sekty Hare Kršna, že sa tam a tam vtedy a vtedy koná odborná prednáška o inkarnácii. Táto sekta totiž tvrdí, že človek smrťou nezaniká, ale sa prevetluje do iného človeka, každý z nás už kedysi žil apod. O takéto učenia nie je nádza po celom svete. Mnohí sú nimi zachvátení a aj dobravoľne končia svoj život v nádeji alebo istote, že ho budú žiť kdesi ešte raz, či vackrát. V minulom roku v dôsledku vplyvu cudzích učení spáchalo v Nemecku samovraždu viac ako 5 tisíc mladých ľudí. Sú to otriasné správy.

Mohli by nám namietať, že aj kresťanstvo slubuje čosi podobné. Ak sa obrátiš ku Kristovi, budeš s Ním večne žiť v nebi. Lenže tu nejde o podobný život tomu predchádzajúcemu na tejto zemi, tu ide o celkom novú kvalitu života. Áno, nikto z nás sa po smrti „nestrati“, každý bude žiť ešte raz. O tom, ako náš život bude vyzerat potom, sa rozhoduje na tejto zemi. Je k tomu potrebné naše vedomé rozhodnutie, či vierou príjem Pána Ježíša Krista za svojho osobného Spasiteľa alebo dobrovoľne budeme slúžiť Satanovi bez viery a teda aj potom budeme s ním žiť v pekle. To nie je strašenie, to sú reality Písma. V niečom má tedy aj Hare Kršna pravdu: Smrťou sa všetko nekončí smrťou ešte len začína život s Kristom v nebi alebo hrozňa existencia s diabolom vo večnom zahynutí. Dnes možno o našom osude rozhodnúť. Iba by som si želal, aby sme sa každý rozhodli pre Ježíša Krista, pre život s Ním teraz i po smrti. Pán Ježíš fa volá k sebe, do naozajstného žitia. Dás sa pozvať?

jk

Bratři a sestry,

Obracíme se na Vás s prosbou o pomoc při sběru materiálu o vzniku sborů u naší vlasti. Starí bratři a sestry nás předcházejí do nebeského domova a pro mladé věřící vyvstává řada otázek, které povětšinou zůstávají nezodpovězeny: Jak a za jakých okolností vznikala naše shromáždění a jak se vyuvíjela, proč a čím se naše společenství odlišuje od jiných křesťanů, kdo byli naši „vůdcové“ či „otcové“ atd. Ptají se tak mladí lidé, ptají se i naši nevěřící přátelé. Proto chceme vydat publikaci, která by nám pomohla naši minulost přiblížit. Prosíme všechny bratry a sestry, kteří mají pro tuto práci pochopení, o pomoc v zjištování historických pramenů.

Co potřebujeme vědět? Kdy u Vás začalo shromáždění, kdo se obrátil jako první, kdo mu posloužil k víře a za jakých okolností, kdy se věřící začali scházet, kdy byl první křest, kdy začalo slavení Památky Páně, vznik besedy, mládeže atd. Uvedte i jiné sborové příležitosti — výlety, podniky pro veřejnost atd.

Pokud máte fotografie, zašlete nám je také, pokud možno s popisem osob. U osob uvádějte jméno i příjmení, pokud můžete, sdělte i přesné údaje místa i času. Vyžádané materiály zašleme zpět.

Chceme poděkovat těm, kteří již své příspěvky zaslali (a některé z nich byly velmi hodnotné). Ty, kdo zaslali dějiny svých sborů do roku 1945, prosíme, aby nám poslali pokračování až do současnosti.

Po zpracování Vám článek o Vašem shromáždění zašleme k přečtení a k doplnění, případně k upřesnění a opravě neúplných a nepřesných údajů.

Své příspěvky zasílejte v České republice na adresu: Ing. Tomáš Pala, Štěpánská 1887, 755 01 Vsetín, ve Slovenské republice na adresu: Ing. Ján Hudec, Partizánská 15, 949 01 Nitra.

tp

ZPRÁVY ZE SBORŮ - VSETÍN

I v loňském roce jsme počítali s pracemi na sborovém domě. Po zahájení prací koncem března jsme vyměnili strop ve staré budově, vybourali jsme staré točivé schody včetně nosné zdi, postavili jsme novou zed a přímé schodiště. Poté následovala výměna oken a zdění příček uvnitř budovy. V závěru roku se nám podařilo ještě natáhnout vodidlo pro elektroinstalaci, provést vodoinstalaci a v závěru ještě vnitřní omítky. V prosinci se nám podařilo zakoupit kuchyňské linky pro celý dům, pro sborové účely i pro byt.

Při všech pracech jsme zakoušeli zvláštní Boží milost a ochranu. Nedošlo k žádnému úrazu, i když k tomu byly příležitosti. Vždy se nám podařilo s Boží pomocí zajistit včas potřebný materiál.

Chceme touto cestou projevit svou vděčnost předně Pánu za ochranu, zdraví, sílu i otevření dveří i srdcí tam, kde to bylo třeba. Chceme však také poděkovat bratřím a sestrám, kteří na nás pamatuji svých modlitbách, ale i praktickou pomocí svých rukou a peněžní podporou. Obětavostí některých bratří a sester jsme byli hluboce dojati. Kéž vám Pán za vaši lásku požehná.

tp

